The Making of Biblical Womanhood

“வேதாகமப் பெண்ணின் பங்கு” என்று சொல்லப்படுவது எப்படி உருவாக்கப்பட்டது

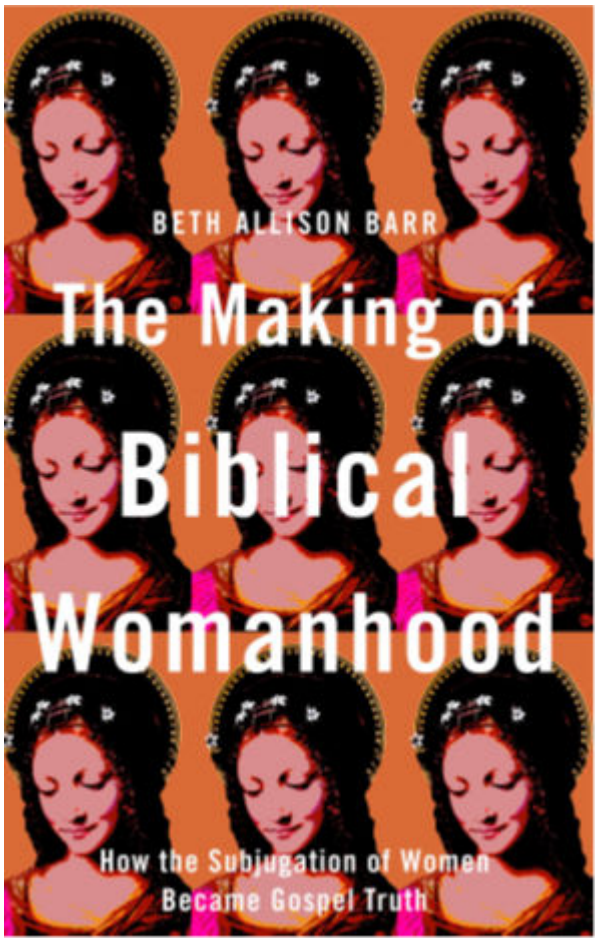
How the Subjugation of Women Became Gospel Truth

பெண்ணை அடக்கி ஒடுக்குதல் எப்படி சுவிசேஷ சத்தியமாக மாறியது

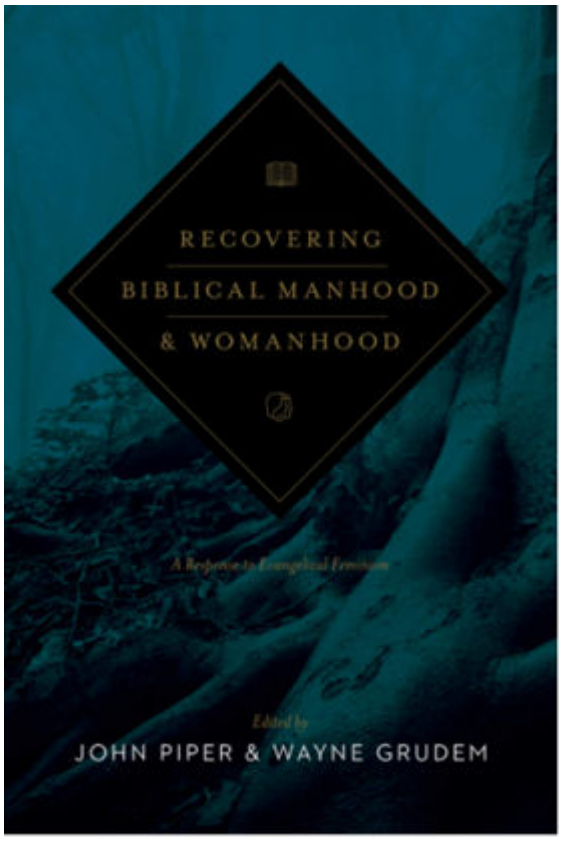
நூலாசிரியர்: பெத் அலிசன் பார் (Beth Allison Barr), பேய்லர் பல்கலைக்கழகத்தில் (Baylor University) வரலாற்றுப் பேராசிரியர் (சிறப்புத் துறை: மத்திய காலம்)

Beth Allison Barr · ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பு: Hans-Jörg Ronsdorf · ஏப்ரல் 2021 · அக்டோபர் 2026-இல் திருத்தப்பட்டது

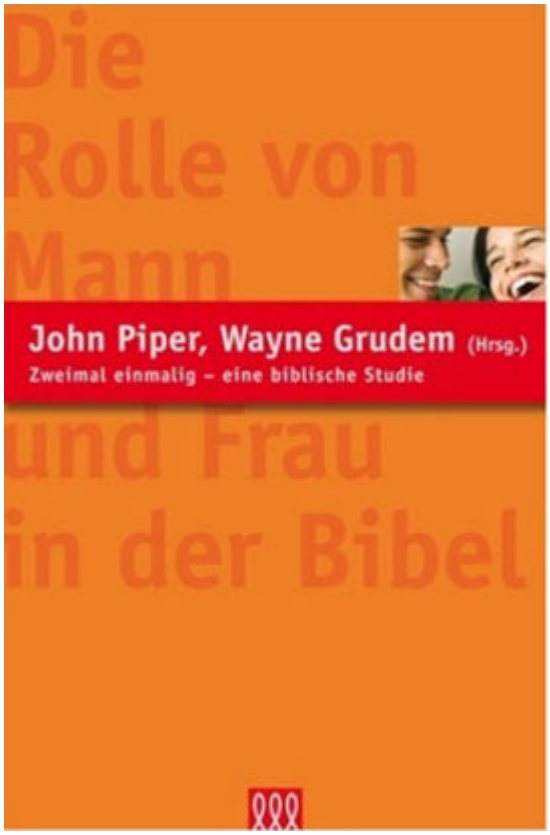
இந்தப் புத்தகம், அமெரிக்காவில் 1991-இல் வெளியான Recovering Biblical Manhood & Womanhood என்ற புத்தகத்துக்கு வந்த எதிர்வினைகளில் ஒன்று. அந்தப் புத்தகம் திருமணத்திலும், சபையிலும், சமூகத்திலும் ஆண், பெண் பங்குகள் பற்றி வெளிப்படையாகப் படிநிலை சார்ந்த ஒரு புரிதலை முன்வைக்கிறது. 2008 முதல் அது ஜெர்மன் மொழியிலும் கிடைக்கிறது (கீழே காண்க). அதன் ஆசிரியர்கள் அல்லது பதிப்பாசிரியர்கள் வேய்ன் குரூடெம் (Wayne Grudem) (ஜெர்மன் மொழியிலும் கிடைக்கும் அவருடைய “Biblische Dogmatik” என்ற நூலால் அறியப்பட்டவர்) மற்றும் பிரபல இறையியலாளர் ஜான் பைப்பர் (John Piper).

இது இந்தப் புத்தகத்துக்கு ஓர் எதிர்வினை:

ஜெர்மன் மொழியில்:

https://www.3lverlag.de/schnellbestellung/289-die-rolle-von-mann-und-frau-in-der-bibel.html

பொருளடக்கம்

நன்றியுரை

முன்னுரை

1. ஆணாதிக்கத்தின் தொடக்கங்கள்
2. “வேதாகமப் பெண்ணின் பங்கு” பவுலிடமிருந்து வரவே இல்லை என்றால்?
3. நம்முடைய தேர்ந்தெடுத்து நினைவுகூரும் மத்தியகால நினைவு
4. சீர்திருத்தத்துக்காகச் சுவிசேஷகப் பெண்கள் கொடுத்த விலை
5. ஆங்கில வேதாகமத்திலிருந்து பெண்கள் அழிக்கப்பட்டது
6. கீழ்ப்படிதலைப் பரிசுத்தப்படுத்துதல்
7. “வேதாகமப் பெண்ணின் பங்கை” சுவிசேஷ சத்தியமாக உயர்த்துதல்
8. பெண்களை விடுவிக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிடவில்லையா?

அதிகாரம் 2-இலிருந்து ஒரு மாதிரிப் பகுதி – மொழிபெயர்ப்பு (அடிக்குறிப்புகள் இல்லாமல்)

நம்முடைய “வேதாகமப் பெண்ணின் பங்கு” பவுலிடமிருந்து வரவில்லை என்றால்?

“எனக்குப் பவுலைப் பிடிக்கவே பிடிக்காது!”

இதை என் மாணவர்களிடமிருந்து எத்தனை முறை கேட்டிருக்கிறேன் என்று உங்களுக்குச் சொல்ல முடியாது. பெரும்பாலும் அவர்கள் இளம் பெண்கள். பவுல் அவர்களுக்கு எதிராக எப்படிப் பயன்படுத்தப்பட்டார் என்பதால் அவர்கள் காயப்பட்டிருக்கிறார்கள், தழும்புகளோடு வாழ்கிறார்கள் என்றே சொல்லலாம். அவர்கள் பேசாமல் இருக்க வேண்டும் (1 கொரிந்தியர் 14), தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் (எபேசியர் 5), ஆண்களுக்குப் போதிக்கவோ அவர்கள்மேல் அதிகாரம் செலுத்தவோ கூடாது (1 தீமோத்தேயு 2), வீட்டில் வேலை செய்ய வேண்டும் (தீத்து 2) என்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆண்களின் தலைமைத்துவத்தைப் பின்பற்றவும் (1 கொரிந்தியர் 11), குடும்பத்திலும் வீட்டிலும் கவனம் செலுத்தவும் (கொலோசெயர் 3; 1 பேதுரு 3) தேவன் பெண்களை நியமித்திருக்கிறார் என்று அவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டது. குடும்பத்தைத் தவிர மற்ற பணிகள் பெண்களுக்கு இரண்டாம் இடத்தில்தான் இருக்க வேண்டும்; அப்படி இருந்தாலும் பெரும்பாலும் தேவையின் காரணமாகவோ, பிள்ளைகள் வீட்டைவிட்டுப் போன பிறகோதான் என்றும் போதிக்கப்பட்டது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு மாணவி என் அலுவலகத்துக்கு வந்தாள். தன் கட்டுரையைப் பற்றிப் பேசுவதற்காக என்று சொன்னாள். ஆனால் அவள் உண்மையில் பேச விரும்பியது தன் அழைப்பைப் பற்றித்தான் என்பது சீக்கிரத்திலேயே தெளிவானது. அவள் என்னிடம் கேட்டாள்: பேராசிரியையாகவும், தாயாகவும், போதகரின் மனைவியாகவும் இருக்கத் தேவன் உங்களை அழைத்தாரா? அது கடினமாக இருந்ததா? வீட்டுக்கு வெளியே வேலை செய்ததால் உங்கள் மனசாட்சி உங்களை உறுத்தியதா? உங்கள் கணவர் உங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தாரா? உங்கள் சபையிலுள்ளவர்கள் என்ன நினைத்தார்கள்? பழமைவாதச் சூழலிலிருந்து வந்த, தொழில் வாழ்க்கையில் முன்னேற விரும்பும் ஒரு கிறிஸ்தவப் பெண்ணாகத் தன் விரக்தியைப் பற்றி அவள் சொன்னாள். சபையும் குடும்பமும் தன்னிடம் எதிர்பார்ப்பதைத் தன் தொழில் இலக்குகளோடு இணக்கமாக்க அவள் முயன்றுகொண்டிருந்தாள். சமீபத்தில் அவள் தன் தகப்பனோடு நடத்திய ஒரு உரையாடல் அவளைக் கோபப்படுத்தியிருந்தது. தன் முதன்மைப் பாடத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டதால், அவள் அவரிடம்

ஆலோசனை கேட்டிருந்தாள். அவள் பயத்தைத் தணிக்க அவர் முயன்றார்: அவள் எப்படியும் திருமணம் செய்துகொள்வாள், வேலைக்குப் போகமாட்டாள்; ஆகவே அவளுடைய முதன்மைப் பாடம் அவ்வளவு முக்கியமில்லை என்றார். அதிர்ச்சியடைந்த அவள் பதில் சொன்னாள்: "அப்பா, நான் என் பட்டத்தை ஒருபோதும் பயன்படுத்தாமல் இருப்பதற்காகவா என்னை நான்கு வருடம் கல்லூரிக்கு அனுப்புகிறீர்கள்?"

வீட்டுக்கு வெளியே வேலை செய்யும் பெண்களைப் பற்றி அந்தத் தகப்பனுடைய மனப்பான்மை அசாதாரணமானதல்ல. நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தபடி, 2017-இல் நடந்த ஒரு பார்னா (Barna) ஆய்வு இதைக் கண்டறிந்தது: பொதுவாக அமெரிக்கர்கள் தலைமைப் பொறுப்புகளில் பெண்கள் இருப்பதை மேலும் மேலும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்; பணியிடத்தில் பெண்கள் சந்திக்கும் பெரிய தடைகளையும் மேலும் புரிந்துகொள்கிறார்கள் – ஆனால் சுவிசேஷகக் கிறிஸ்தவர்கள் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். சுவிசேஷகர்களின் மனப்பான்மையில் ஒருவேளை மிகவும் வியப்பூட்டும் இடைவெளி, சில குறிப்பிட்ட தலைமைப் பொறுப்புகளில் பெண்கள் இருப்பதைப் பற்றியது. 2016-இல் நான் ஒரு கருத்து எழுதினேன்: பெண்களைப் பற்றிய வேய்ன் குரூடெமின் மனப்பான்மை – அவர்கள் ஒருபோதும் ஆண்கள்மேல் அதிகாரம் செலுத்தக் கூடாது என்பது – ஜனாதிபதி பதவிக்கு ஒரு பெண் வேட்பாளரை ஆதரிப்பதை அவருக்குச் சாத்தியமற்றதாக்கியது. நான் சொன்னது சரி என்று பார்னா ஆய்வு காட்டுகிறது. டொனால்ட் டிரம்ப் (Donald Trump) ஜனாதிபதி பதவிக்குப் போட்டியிட்டபோது அவருக்குப் பின்னால் நின்ற குரூடெம் போன்ற வெள்ளையின சுவிசேஷகத் தலைவர்கள், ஒரு பெண் ஜனாதிபதியைக் குறித்து மிகக் குறைவாகவே மனநிறைவு கொள்ளும் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள். குறைந்தபட்சம் சில சுவிசேஷக மற்றும் குடியரசுக் கட்சி வாக்காளர்களுக்கு (27–35 சதவீதம்), ஹிலரி கிளின்டனிடம் (Hillary Clinton) இருந்த பிரச்சினை அவர் ஜனநாயகக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் என்பது மட்டுமல்ல, அவர் ஒரு பெண் என்பதும்தான் (சுவிசேஷக வாக்காளர்களில் 27 சதவீதமும் குடியரசுக் கட்சி வாக்காளர்களில் 35 சதவீதமும், ஒரு பெண் ஜனாதிபதியைக் குறித்துத் தங்களுக்கு அசௌகரியமாக இருக்கும் என்று சொன்னார்கள்). மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து, எலிசபெத் வாரன் (Elizabeth Warren) ஜனாதிபதி பதவிக்கு முயன்றபோது அதே பாலினம் சார்ந்த கொலைக்கருவியின் கீழ் விழுந்ததில் எனக்கு வியப்பில்லை.

கருத்துகளுக்கு விளைவுகள் உண்டு. இந்தச் சுவிசேஷக நம்பிக்கைகள் – பெண்களின் கீழ்ப்படிதல் மாற்ற முடியாதது என்று அவை ஏன் வாதிடுகின்றன என்பது – அவர்கள் பவுலை எப்படி விளக்குகிறார்கள் என்பதில் வேரூன்றியிருக்கின்றன. Council on Biblical Manhood and Womanhood அமைப்பு நிரப்புக் கோட்பாட்டைப் பற்றிய[1] தன் மேலோட்டப் பார்வையை ஆதியாகமம் 2-இலிருந்து

தொடங்கலாம்; ஆனால் அந்தச் சிருஷ்டிப்பு விவரணையை அது வாசிக்கும் விதம் 1 கொரிந்தியர் 11-இலிருந்தும் 1 தீமோத்தேயு 2-இலிருந்தும் வருகிறது. நிரப்புக் கோட்பாட்டுப் போதனைகளின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் பவுலின் வார்த்தைகளே தீர்மானிக்கின்றன. பவுலின் வேதப்பகுதிகள் பாலினங்களுக்கிடையே நிலையான, தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட பங்கு வேறுபாடுகளைத் தீர்மானிக்கின்றன என்பதுபோல் சுவிசேஷகர்கள் அவற்றை வாசிக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு இல்லாத அதிகாரத்தை ஆண்கள் செலுத்துகிறார்கள்.

ஆண்கள் வழிநடத்துகிறார்கள், பெண்கள் பின்பற்றுகிறார்கள். பவுல் நமக்கு இதைச் சொல்கிறார்.

என் மாணவர்களுக்குப் பவுலைப் பிடிக்காமல் இருப்பதில் என்ன ஆச்சரியம்?

ஆனால் நாம் பவுலைத் தவறாக வாசித்திருந்தால்? எங்கள் இளைஞர் ஊழியத்தின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், என் கணவரும் நானும் ஒரு வாலிபர் குழுவை ஒரு வார இறுதி சுவிசேஷ மாநாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றோம். பேச்சாளர்களில் ஒருவர் தன்னுடைய இரகசிய சுவிசேஷ ஆயுதத்தை வெளிப்படுத்தினார் – அது இந்தக் கேள்வி: "நீ தவறாக இருந்தால் என்ன?" அந்த மாநாட்டிலிருந்து எனக்கு அதிகம் நினைவில்லை; ஆனால் இந்தக் கேள்வி என் மனதில் பதிந்துவிட்டது. ஒரு வரலாற்றாசிரியையாக என் வேலையில் அது பயனுள்ளதாக இருந்திருக்கிறது – என் முடிவுகளில் நான் தவறாக இருந்தால் என்ன? சான்றுகளை மறுபடியும் சிந்தித்துப் பார்க்க நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேனா? ஒரு ஆசிரியையாகவும் அது எனக்குப் பயனுள்ளதாக இருந்திருக்கிறது, முக்கியமாக ஒரு மாணவர் என்னிடம் ஒரு வித்தியாசமான கருத்தை முன்வைக்கும்போது. "நான் தவறாக இருந்தால் என்ன?" என்ற கேள்வி மற்றவர்களுக்கு நன்றாகச் செவிகொடுக்க எனக்கு உதவுகிறது. அது என்னைத் தாழ்மையாக வைக்கிறது. அது என்னை ஒரு சிறந்த ஆய்வாளராக்குகிறது.

ஆகவே நிரப்புக் கோட்பாட்டாளரான சுவிசேஷகர்களிடம் என் கேள்வி இதுதான்: நீங்கள் தவறாக இருந்தால் என்ன? பவுல் எப்படிப் புரிந்துகொள்ளப்பட விரும்பினாரோ அப்படி அல்லாமல், சுவிசேஷகர்கள் நவீனப் பண்பாட்டின் கண்ணாடி வழியாகப் பவுலைப் புரிந்துகொண்டிருந்தால் என்ன? பெண்களின் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்வது பண்பாட்டு அழுத்தத்துக்குப் பணிவது என்று சுவிசேஷக இயக்கம் அஞ்சுகிறது. ஆனால் பெண்களின் தலைமைத்துவத்தை நிராகரிப்பதன் மூலமே சபை பண்பாட்டு அழுத்தத்துக்குப் பணிந்தால் என்ன? பவுலைப் பற்றிய நம்முடைய விளக்கம் – அதன் விளைவாகப் பெண்களைத் தலைமைப் பொறுப்புகளிலிருந்து விலக்குவது – "எளிமையான, இயல்பான" வாசிப்பிலிருந்து அல்ல, நம்மைச் சுற்றியுள்ள மனப்பான்மைகளுக்கும் சிந்தனை முறைகளுக்கும் நாம் ஒத்துப்போவதிலிருந்து வருகிறது என்றால் என்ன? கடந்த காலக் கிறிஸ்தவர்கள் பெண்களைத் தலைமைத்துவத்திலிருந்து

விலக்கப் பவுலைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்; ஆனால் பெண்களின் கீழ்ப்படிதல் வேதாகமத்துக்கு ஏற்றது என்று அதற்கு அர்த்தமில்லை. இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் கடந்த காலக் கிறிஸ்தவர்கள் செய்த அதே தவறைத் திரும்பச் செய்கிறார்கள் என்பதுதான் அதன் அர்த்தம் – இயேசு நமக்குச் சாத்தியம் என்று காட்டும் உலகத்தின்படி அல்லாமல், நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தின்படி பெண்களை நடத்துகிறோம்.

ஆகவே என் மாணவர்கள் "பவுலைப் பிடிக்கவே பிடிக்காது" என்று சொல்லும்போது, நான் இப்படிப் பதில் சொல்கிறேன்: நீங்கள் வெறுப்பது பவுலை அல்ல; பவுலின் நிருபங்கள் பெண்களை ஒடுக்கும் ஒரு வேதாகமப் பாலினப் பங்குப் புரிதலுக்கு அடிப்படையாக மாறிய விதத்தையே நீங்கள் வெறுக்கிறீர்கள். பவுல் ஆய்வில் முன்னணி அறிஞரான பெவர்லி ராபர்ட்ஸ் கவென்டா (Beverly Roberts Gaventa) இப்படிப் புலம்புகிறார்: சுவிசேஷகர்கள் "கண்டிப்பாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டிய இறையியல் கூற்றுகளையும் ஒழுக்க நெறிமுறைகளையும் தேடிப் பவுலின் நிருபங்களின் வரிகளைச் சல்லடை போட்டுத் தேடுவதில்" இவ்வளவு நேரத்தைச் செலவிட்டதால், பவுலின் பெரிய நோக்கத்தை நாம் தவறவிட்டுவிட்டோம். ஒன்றாயிருக்க வேண்டும் என்ற அவருடைய அழைப்பை, ஒரே மாதிரியாக இருப்பதற்காக எல்லைகளைக் காவல் காப்பதாகக் குறுக்கிவிட்டோம்; கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் "தீவிரமான தன்மையை" பாலினமும் அதிகாரமும் சார்ந்த ஒரு இறுக்கமான படிநிலைக்கு மாற்றிவிட்டோம். கவென்டா வேண்டிக்கொள்வதுபோல "பவுலோடு சேர்ந்து சிந்திப்பதற்கு" பதிலாக, சுவிசேஷகர்கள் பவுலை நம்முடைய சொந்தப் பண்பாட்டுப் போர்களுக்கான ஓர் ஆயுதமாக மாற்றிவிட்டார்கள். பெண்களைப் பொறுத்தவரை பவுலைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது என்று புதிய ஏற்பாட்டு அறிஞர் பாய்கின் சாண்டர்ஸ் (Boykin Sanders) விளக்குகிறார். "ஆணும் இல்லை, பெண்ணும் இல்லை" என்ற தலைப்பின் கீழ், தடித்த எழுத்தில், அவர் வாதிடுகிறார்: "கறுப்பின சபைக்கு இங்கே உள்ள பாடம் என்னவென்றால், சபையின் ஊழியத்தில் பாலினப் பாகுபாடு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது." பாலினப் பாகுபாடு "உலகத்தின் வழிகளுக்குத் திரும்புதல்" என்று பவுல் நமக்குக் காட்டுகிறார்; நாமோ "சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தின் புதிய உலகத்துக்கு" அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

உண்மை – சுவிசேஷக யதார்த்தம் – இதுதான்: பவுலை நமக்கு ஏற்றபடி மாற்றுவதில் நாம் எவ்வளவு கவனம் செலுத்தினோம் என்றால், பவுல் நம்மை எதற்கு அழைக்கிறாரோ அதற்கு நம்மை மாற்றிக்கொள்ள மறந்துவிட்டோம்: கிறிஸ்துவுக்குள் ஒன்றாயிருப்பது. நல்லதைத் தெரிந்துகொண்டு "சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தின் புதிய உலகத்தை" பற்றிக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, மனிதர்கள் எப்போதும் செய்துவந்ததையே தொடர்ந்து செய்யத்

தீர்மானித்தோம்: படிநிலையும் அதிகாரமும் கொண்ட நம்முடைய சொந்தக் கோபுரத்தைக் கட்டுவது.

ஏனெனில் நாம் பவுலை வேறுவிதமாக வாசிக்க முடியும்

மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குருவானவர்தான் எனக்கு மிகவும் பிடித்த திருமணப் பிரசங்கத்தை எழுதினார். அவருடைய பெயர் அதிகம் பேருக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் டோரத்தி எல். சேயர்ஸ் (Dorothy L. Sayers) தன்னுடைய பிரபலமான துப்பறியும் நாவலான "The Nine Tailors"-இல் (ஜெர்மன் மொழியில் "Die neun Schneider"; எனக்குப் பிடித்த இன்னொரு நூல்) அவரை மேற்கோள் காட்டியதன் மூலம் என் இதயத்தைக் கவர்ந்துவிட்டார். அவருடைய பெயர் ஜான் மிர்க் (John Mirk). அவர் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் மேற்கு இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்தார். அவருடைய பிரசங்கத் தொகுப்பான Festial இங்கிலாந்தில் பிரபலமானது – எவ்வளவு பிரபலமானது என்றால், 1547-இல் வெளியான அதிகாரப்பூர்வ புராட்டஸ்டன்ட் பிரசங்கங்களின் முதல் பதிப்பு ஓரளவுக்கு அதன் செல்வாக்கை எதிர்ப்பதற்காகவே எழுதப்பட்டது. Festial பிரசங்கங்கள் சீர்திருத்தத்துக்குச் சற்று முன்பு வரை அச்சிடப்பட்டன என்பதற்கும், கத்தோலிக்கக் கோட்பாடு இருந்தபோதிலும் எலிசபெத் I அரசியின் ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் Festial தொடர்ந்து பிரசங்கிக்கப்பட்டது என்பதற்கும் சான்றுகள் உண்டு.

இந்த Festial பிரசங்கத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலான திருமண உறவு எப்படி விவரிக்கப்படுகிறது என்று கேளுங்கள்: "ஆகவே தேவனுடைய கட்டளைப்படி ஒரு மனிதன் தனக்குச் சம வயதும், சம அந்தஸ்தும், சமமான பிறப்பும் உள்ள ஒரு பெண்ணை மனைவியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்." அந்தப் பிரதி தொடர்கிறது: "ஆகையால் ஒரு மனிதன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டு, தன்னுடைய ஒரு பகுதியிடம் செல்வதுபோல அவளிடம் செல்ல வேண்டும்; அவள் அவனை நேசிக்க வேண்டும், அவன் அவளை நேசிக்க வேண்டும், உண்மையாக ஒருவரோடொருவர்; அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாம்சமாக இருக்க வேண்டும்." அந்தப் பிரசங்கம் படிநிலையை வலியுறுத்தவில்லை; மாறாக, ஆணும் பெண்ணும் "உண்மையாக ஒருவரோடொருவர்" நேசித்து "ஒரே மாம்சமாக" ஆக வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்துகிறது. குருவானவர் பெண்ணின் மோதிரத்தை ஆசீர்வதிக்கும்போது, அது "தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாத தேவனைக் குறிக்கிறது" என்று விளக்கி, "அவள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தேவனையும் பின்பு தன் கணவனையும் நேசிக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதற்காக, அவள் இதயத்துக்குச் செல்லும் ஒரு நரம்பு உள்ள அவளுடைய விரலில் அதை அணிவிக்கிறார்". ஒரு பெண்ணின் விசுவாசம் முதலில் தேவனுக்கும் பின்பு தன் கணவனுக்கும் உரியது என்று அந்த மோதிரம் அறி-

விக்கிறது. அந்தப் பிரசங்கம் வேதவசனங்களால் நிறைந்திருந்தாலும், ஆதியாகமம் 1-3-இலிருந்தும் மத்தேயு 22, யோவான் 2-இலிருந்தும் ஏராளமாக மேற்கோள் காட்டினாலும், அது பவுலை மேற்கோள் காட்டவில்லை. எபேசியர், கொலோசெயர், தீத்து, ஏன் 1 பேதுருவைப் பற்றிக்கூட அதில் எந்தக் குறிப்பும் இல்லை – மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற அறிவுரை அடங்கியவை என்று எல்லாருக்கும் தெரிந்த புதிய ஏற்பாட்டு நூல்கள் இவையே. "குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள்"[2] என்று அறியப்படும் இந்தப் புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள் (எபேசியர் 5:21-6:9; கொலோசெயர் 3:18-4:1; 1 பேதுரு 2:18-3:7; தீத்து 2:1-10) பாலினப் பங்குகள் பற்றிய நவீன விவாதங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களின் அதிகாரத்துக்கு "மனப்பூர்வமாகக் கீழ்ப்படிய" வேண்டும் என்று "Baptist Faith and Message" அறிக்கையில் 1998-இல் சேர்க்கப்பட்ட மாற்றத்துக்கும் அவையே அடிப்படையாக அமைந்தன. ஆனால் மிர்க்கின் மத்தியகாலப் பிரசங்கம் "திருமணத்தில் நல்ல வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக மனைவியின் கீழ்ப்படிதலுக்கு மிகக் குறைந்த முக்கியத்துவமே கொடுக்கிறது" என்று வரலாற்றாசிரியை கிறிஸ்டின் பீட்டர்ஸ் (Christine Peters) குறிப்பிடுகிறார். மனைவி தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று மிர்க் சொல்லவில்லை. உண்மையில், ஏவாள் தன் கணவனை அளவுக்கு மீறி நேசித்ததால்தான் சிக்கலில் மாட்டினாள் என்று அவருடைய பிரசங்கம் வலியுறுத்துகிறது. ஆகவே திருமண மோதிரம் மனைவி கணவனுக்குச் சொந்தம் என்பதன் அடையாளம் அல்ல – தேவனை முதலிடத்தில் வைக்க வேண்டும் என்று மனைவிகளுக்கு நினைவூட்டுவதே அது.

மத்திய காலத்தின் பிற்பகுதியில் இங்கிலாந்தில் நிகழ்ந்த பிரசங்கங்களில், என் மாணவர்கள் எதிர்த்து நிற்கும் பவுலின் பகுதிகள் அரிதாகவே பிரசங்கிக்கப்பட்டன என்று என் ஆய்வில் கண்டறிந்தேன். நவீன சுவிசேஷக உலகின் பிரசங்கங்களோடு ஒப்பிடும்போது இது ஒரு பெரிய வேறுபாடு – பண்டைய உலகத்தையும் நம்முடைய நவீன உலகத்தையும் போலவே மத்தியகால உலகமும் ஆணாதிக்கத்தை நோக்கிச் சாய்ந்திருந்தது என்பதை எண்ணும்போது இது மிகவும் வியப்பூட்டுவது (இதைப் பற்றி அடுத்த அதிகாரத்தில் மேலும் பார்ப்போம்). பெண்களைப் பற்றிய பவுலின் எழுத்துகள் குறித்து நமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதிலிருந்தும் இது ஒரு பெரிய வேறுபாடு – ஆண்கள் வழிநடத்த வேண்டும், பெண்கள் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற தேவனுடைய திட்டத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக, கிறிஸ்தவ வரலாறு முழுவதும் அவை ஒரு தொடர்ச்சியான இழையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று நமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது.

அது வெறுமனே உண்மையல்ல. உதாரணமாகக் கத்தோலிக்க மதத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். சுவிசேஷகர்கள் இப்படி நினைப்பதாகத் தெரிகிறது: கத்தோலிக்கப் பாரம்பரியம் பெண்களை அபிஷேகம் செய்து நியமிப்பதில்லை

என்பதால், திருமணத்தில் ஆணின் தலைமையை நிலைநிறுத்த அதுவும் பவுலைத்தான் பயன்படுத்த வேண்டும். அப்படி இல்லை; குறைந்தபட்சம் தொடர்ச்சியாக அப்படி இல்லை. சமய அறிஞர் டேனியல் சேர் (Daniel Cere) விளக்குகிறார்: "கத்தோலிக்கப் பாரம்பரியத்தில் [திருமணக்] கீழ்ப்படிதலை ஆதரிக்கும் முறையான போதனைப் பாரம்பரியம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை". மத்தியகால வரலாற்றாசிரியர் அல்குயின் பிளாமையர்ஸ் (Alcuin Blamires), பாலினம், அதிகாரம், கிறிஸ்துவின் சரீரம் பற்றிய மத்தியகாலக் கத்தோலிக்கப் போதனைகளைத் தொடர்ந்து வாட்டிய "வேதனையூட்டும் முரண்பாடுகளை" (நடைமுறை சார்ந்தவையும் வேதாகமம் சார்ந்தவையும்) விவரிக்கிறார். உதாரணமாக, கணவர்கள் பாவம் செய்ததால், அவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் மனைவிகளுக்கு மோசமான வழிகாட்டிகளாக நிரூபிக்கப்பட்டார்கள் – இதனால் மத்தியகாலப் பிரசங்கிகளுக்கு ஆண் அதிகாரத்தின் "அடிப்படைக் கோடு" மங்கலானது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரதி வாதிட்டதுபோல, ஒரு பெண் தன் கணவனைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றக் கூடாது; ஏனெனில் – மிர்க்கின் திருமணப் பிரசங்கம் சொல்வதுபோல – அவள் முதலாவது இயேசுவுக்கே, தன் "மிக முக்கியமான கணவருக்கே" விசுவாசமாக இருக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தாள். மத்தியகாலப் பெண்களுக்குத் தலையாகிய இயேசு கணவனின் அதிகாரத்தை மிஞ்ச முடிந்தது; சில சமயங்களில் பெண்கள் தலைமைப் பொறுப்பைக்கூட ஏற்க முடிந்தது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் புகழ்பெற்ற கல்வியியல் இறையியலாளரான பீட்டர் அபேலார்ட் (Peter Abelard), இயேசுவைத் தைலத்தால் அபிஷேகம் செய்த பெண்ணைப் பற்றிய வேதாகமக் கதையை (மத்தேயு 26:6-13; மாற்கு 14:3-9; லூக்கா 7:37-50) விவாதிக்கிறார். "ஆண் அல்ல, பெண்ணே கிறிஸ்துவின் தலையோடு இணைக்கப்படும்போது", அவள் "உண்மையில் அவரைக் 'கிறிஸ்து'வாக நியமிக்கிறாள்" என்று அபேலார்ட் எழுதுகிறார். ஒரு பெண் தம்மைத் தைலத்தால் அபிஷேகம் செய்ய அனுமதிப்பதன் மூலம், இயேசு ஆண் ஆதிக்கத்தை நீக்குகிறார் – அதுவரை ஆண்கள் மட்டுமே செய்ய முடிந்ததை ஒரு பெண் செய்ய அவர் அனுமதிக்கிறார்: ராஜாவை அபிஷேகம் செய்வது. அபேலார்டின் வாதத்தை பிளாமையர்ஸ் "சரீரம் பெண், தலை ஆண் என்ற வழக்கமான பாலின உறவின் வியப்பூட்டும் இடமாற்றம்" என்று விவரிக்கிறார். அந்தப் பெண் இயேசுவை அபிஷேகம் செய்தது அபேலார்டுக்கு ஒரு "பெயர்சூட்டல்" என்று பிளாமையர்ஸ் எழுதுகிறார். "பரிசுத்தங்களுக்கெல்லாம் பரிசுத்தரானவரைக் கிறிஸ்துவாக அபிஷேகம் செய்வது இந்தப் பெண்தான்." இன்னும் நிறையச் சொல்ல முடியும்; ஆனால் விஷயம் இதுதான்: ஆணின் தலைமை குறித்துச் சுவிசேஷகர்களுக்கு இருக்கும் வெறித்தனமான பிடிப்பு இருந்தபோதிலும், கடந்த காலத்திலும் இன்றும் கிறிஸ்தவர்கள் அவ்வளவு உறுதியாக இருந்ததில்லை. 1988-இல் போப் இரண்டாம் ஜான் பால் (Johannes Paul II) தன்னுடைய

அப்போஸ்தலிக்க மடலில் (“Mulieris dignitatem”) எடுத்த நிலைப்பாடு இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். திருமணத்தில் ஆண் ஆதிக்கத்தையும் பெண்ணின் கீழ்ப்படிதலையும் நியாயப்படுத்த எபேசியர் 5-இல் உள்ள பவுலின் எழுத்துகளைப் பயன்படுத்துவது, அடிமைத்தனத்தை நியாயப்படுத்த அதே பகுதிகளைப் பயன்படுத்துவதற்குச் சமம் என்று அவர் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

ஏனெனில் மனைவிகளின் கீழ்ப்படிதலை வலியுறுத்துவது ஒருபோதும் பவுலின் நோக்கமாக இருக்கவில்லை

ஆகவே, மனைவிகளின் கீழ்ப்படிதலைப் பற்றிப் பேசுவோம். இது சுவிசேஷகர்கள் புதிய ஏற்பாட்டுக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளிலிருந்து பெறும் ஒரு கருத்து. நாம் பார்த்தபடி, மனைவிகளின் கீழ்ப்படிதல் பவுலின் எழுத்துகளின் நோக்கம் அல்ல என்று வரலாற்றுச் சூழல் காட்டுகிறது – குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளிலும்கூட. ரோமப் பேரரசின் பாலினப் படிநிலையைக் கிறிஸ்தவர்கள் எப்படிப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கட்டளையிடுவதற்காக அல்ல, மாறாகத் தங்கள் ரோமச் சூழலில் வித்தியாசமாக வாழ அவர்களுக்குக் கற்பிப்பதற்காகவே பவுல் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டார் என்றால் என்ன? குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளைப் பெண்களுக்கான புதிய ஏற்பாட்டுத் “திகில் பிரதிகளாக” அல்ல, ரோம ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிரான எதிர்ப்பாக வாசிக்க முடிந்தால் என்ன?

மேலோட்டமாக எடுத்துக்கொண்டால் (“எளிமையான, எழுத்துப்படியான விளக்கமாக”), குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் ரோம ஆணாதிக்கக் கட்டமைப்பைப் பரிசுத்தப்படுத்துவதுபோல் தோன்றுகின்றன: பெண்கள், பிள்ளைகள், அடிமைகள் மேல் paterfamilias-இன் (கணவன்/தகப்பன்) அதிகாரம். கொலோசெயர் 3-இல் உள்ள பகுதி இதை நன்றாகக் காட்டுகிறது: “மனைவிகளே, கர்த்தருக்குள் தகுந்தபடி உங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். கணவர்களே, உங்கள் மனைவிகளை நேசியுங்கள், அவர்களிடம் கசப்புடன் நடந்துகொள்ளாதீர்கள். பிள்ளைகளே, எல்லாவற்றிலும் உங்கள் பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள், ஏனெனில் இது கர்த்தருக்குள் பிரியமானது. தகப்பன்மார்களே, உங்கள் பிள்ளைகள் மனமுடைந்து போகாதபடி அவர்களை எரிச்சலூட்டாதீர்கள்.

அடிமைகளே, மாம்சத்தின்படி உங்கள் எஜமான்களாக இருப்பவர்களுக்கு எல்லாவற்றிலும் கீழ்ப்படியுங்கள்; மனிதரைப் பிரியப்படுத்துகிறவர்களாகப் பார்வைக்கு மட்டும் ஊழியம் செய்யாமல், கர்த்தருக்குப் பயந்து, இதயத்தின் எளிமையோடு கீழ்ப்படியுங்கள்” (கொலோசெயர் 3:18-22; ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பின்படி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது).

ரோம ஆணாதிக்கத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு அதிகம் தெரியாவிட்டால்: ஆண் பாதுகாவலர் முறை ரோம சட்டமாக இருந்தது. மனைவிகள் சட்டப்படி தங்கள் கணவர்களின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட வேண்டியிருந்தது; திருமணமாகாத பெண்கள் தங்கள் தகப்பன்மார் அல்லது நெருங்கிய ஆண் உறவினர்களின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட வேண்டியிருந்தது; பெண்கள் சொத்து வைத்திருக்கவோ சுயமாக வியாபாரம் நடத்தவோ முடியாது; ஓர் ஆண் அவர்கள் சார்பாகச் செயல்படாமல் பெண்கள் எந்தச் சட்ட அல்லது நிதிப் பரிவர்த்தனையையும் செய்ய முடியாது. இந்த வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தால், முதலாம் நூற்றாண்டு ரோம உலகில் மனைவிகளின் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மனைவிகள் பற்றிய விவாதங்களை முதலாம் நூற்றாண்டு ரோமப் பிரதிகளில் (புதிய ஏற்பாட்டில்) காண்பது வியப்பல்ல. பெண்கள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் சேர்த்துக்கொண்ட அறிவுரை, ரோம உலகம் எதிர்பார்த்திருக்கக்கூடியதே.

நவீன சுவிசேஷகர்களாகிய நமக்கு இது வெறுமனே புரிவதில்லை.

ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள் மற்ற எல்லாரையும் போல இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் அவர்களுக்குச் சொல்லவில்லை; கிறிஸ்தவர்களாக அவர்கள் வித்தியாசமாக இருக்க வேண்டும் என்றே சொன்னார். ரேச்சல் ஹெல்ட் எவன்ஸ் (Rachel Held Evans) கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளை ரோம ஆணாதிக்கத்தின் ஒரு "இயேசு ரீமிக்ஸ்" என்று விவரிக்கிறார். ரீமிக்ஸ் என்ற சொல் ஒரு நல்ல விவரணை என்று ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, புதிய ஏற்பாட்டு அறிஞர்களான கரோலின் ஓசியக் (Carolyn Osiek), மார்கரெட் மெக்டொனால்ட் (Margaret MacDonald) ஆகியோர் வாதிடுவது: எபேசியர் நிருபத்தின் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணையில் பொதிந்துள்ள ஒழுக்கப் போதனைகள் கிரேக்க-ரோம உலகுக்கு எவ்வளவு "எதிரானவை" என்றால், அது ஒத்துப்போதலின் அடையாளமாக இருப்பதற்குப் பதிலாக, "விசுவாசிகளை இறுதியில் தனித்துக் காட்டுவதாகக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணை சித்தரிக்கப்படுகிறது". சரியாக வாசித்தால், ஷி-மின் லூ (Shi-Min Lu) எழுதுவதுபோல, குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் பெண்களை மட்டும் விடுவிப்பதில்லை; ரோம உலகின் "ஒடுக்குமுறைக் கூறுகளிலிருந்து" வீட்டின் எல்லா உறுப்பினர்களையும் விடுவிக்கின்றன. பவுல் கிறிஸ்தவர்கள்மேல் ரோம ஆணாதிக்கத்தைத் திணிக்கவில்லை; சுவிசேஷம் அவர்களை எப்படி விடுதலையாக்குகிறது என்று கிறிஸ்தவர்களுக்குச் சொல்லப் பவுல் ஓர் இயேசு ரீமிக்ஸைப் பயன்படுத்தினார்.

ஆகவே பவுலின் இரண்டு ஒத்த குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைப் பகுதிகளின் இயேசு ரீமிக்ஸைப் பார்ப்போம்:

[கொலோசெயர் 3:18-19] **மனைவிகளே, கர்த்தருக்குள் தகுந்தபடி உங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். கணவர்களே, உங்கள் மனைவி-**

களை நேசியுங்கள், அவர்களிடம் கசப்புடன் நடந்துகொள்ளாதீர்கள்.

[எபேசியர் 5:21-22, 25, 28, 33; ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பின்படி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது] **கிறிஸ்துவுக்குப் பயந்து ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்தவர்களாக இருங்கள். மனைவிகளே, கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிவதுபோல உங்கள் சொந்தக் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். ... கணவர்களே, கிறிஸ்து சபையை நேசித்து அதற்காகத் தம்மையே ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல, நீங்களும் உங்கள் மனைவிகளை நேசியுங்கள், ... அப்படியே கணவர்களும் தங்கள் மனைவிகளைத் தங்கள் சொந்தச் சரீரங்களைப்போல நேசிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ... ஆனாலும் நீங்களும், உங்களில் ஒவ்வொருவனும் தன் மனைவியைத் தன்னைப்போலவே நேசிக்கட்டும்; மனைவியோ கணவனுக்குப் பயந்திருக்கட்டும்.**

நவீனக் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் உடனே ஆணின் அதிகாரத்தைக் கேட்கிறோம். மனைவிகளே, உங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். ஆனால் பவுலின் முதல் கேட்போர், முதலாம் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்கள், உடனே அதற்கு நேர் எதிரானதைக் கேட்டிருப்பார்கள். கணவர்களே, உங்கள் மனைவிகளை நேசியுங்கள், அவர்களை ஒருபோதும் கடுமையாக நடத்தாதீர்கள். கணவர்களே, கிறிஸ்து சபையை நேசித்து அதற்காகத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல உங்கள் மனைவிகளை நேசியுங்கள். கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளின் மையக் கருத்து இன்று ரோம உலகில் இருந்ததுபோல இல்லை.

உதாரணமாகக் கிறிஸ்துவுக்கு முன் நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தத்துவஞானி அரிஸ்டாட்டிலை (Aristoteles) எடுத்துக்கொள்வோம். தன்னுடைய "அரசியல்" (Politik) என்ற நூலில், மேற்கத்தியப் பண்பாட்டின் மிகவும் செல்வாக்குள்ள குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைப் பிரதிகளில் ஒன்றாக மாறவிருந்ததை அரிஸ்டாட்டில் எழுதினார். அவர் என்ன சொன்னார் என்று கேளுங்கள்:

வீட்டு நிர்வாகத்தில் மூன்று பகுதிகள் உண்டு என்று நாம் பார்த்தோம் – ஒன்று அடிமைகள்மேல் எஜமானின் ஆட்சி ..., இன்னொன்று தகப்பனுடையது, மூன்றாவது கணவனுடையது. நாம் பார்த்தபடி, ஒரு கணவனும் தகப்பனும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் ஆளுகிறான்; இருவரும் சுதந்திரமானவர்கள், ஆனால் ஆட்சி வேறுபடுகிறது: அவன் பிள்ளைகள்மேல் செலுத்தும் ஆட்சி அரச ஆட்சி, மனைவிமேல் செலுத்துவது அரசியலமைப்பு சார்ந்த ஆட்சி. ஏனெனில் இயற்கையின் ஒழுங்குக்கு விதிவிலக்குகள் இருக்கலாம் என்றாலும், இயல்பாகவே ஆண் பெண்ணைவிட ஆளுவதற்கு அதிகத் தகுதியுள்ளவன். ... [ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலான] சமமின்மை நிலையானது. ... ஓர் ஆணின் தைரியம் கட்டளையிடுவதில் வெளிப்படுகிறது, ஒரு பெண்ணின் தைரியம் கீழ்ப்படிவதில். ... எல்லா வகுப்பினரும் தங்களுக்கே உரிய சிறப்புப் பண்புகளோடு கருதப்பட வேண்டும்; கவிஞர் பெண்களைப் பற்றிச் சொல்வதுபோல:

“மௌனம் பெண்ணின் மகிமை, ஆனால் அது ஆணுக்கு அதே அளவில் மகிமை அல்ல.”

வேறுபாடுகள் உங்களுக்குக் கேட்கின்றனவா? அரிஸ்டாட்டில் குறிப்பாக ஆண்களுக்கு, அவர்கள் எப்படி ஆள வேண்டும், ஏன் ஆளும் உரிமை அவர்களுக்கு உண்டு என்பதைப் பற்றி எழுதுகிறார். கீழ்ப்பட்டவர்களை அவர் உரையாடலில் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. வீட்டு நிர்வாகம் ரோம ஆணின் ஆளுகைப் பகுதி – எஜமானாக, தகப்பனாக, கணவனாக. அந்த வார்த்தை ஆண்களை மட்டுமே நோக்கிச் சொல்லப்படுகிறது.

இதற்கு மாறாக, கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் வீட்டுச் சபையிலுள்ள எல்லாரையும் – ஆண்களையும், பெண்களையும், பிள்ளைகளையும், அடிமைகளையும் – நோக்கிப் பேசுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் உரையாடலில் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். ரோம ஆணாதிக்கத்தைக் கிறிஸ்தவம் உள்ளிருந்து தகர்த்ததற்கு இதுவே “திறவுகோல்” என்று இறையியலாளர் லூசி பெப்பியாட் (Lucy Peppiatt) எழுதுகிறார். கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள், ஆண் குடும்பத் தலைவனின் பாதுகாவலை முன்னுகிக்காமல், ரோம வீட்டின் எல்லா உறுப்பினர்களையும் நோக்கிப் பேசுவதால், “ஆண்கள், பெண்கள், அடிமைகள், பிள்ளைகள் ஆகியோருக்கு வழக்கமாகக் கொடுக்கப்படும் நிலைகளையும், அவர்கள்மேல் வைக்கப்படும் எதிர்பார்ப்புகளையும் தலைகீழாக்குவதைத் தங்களுக்குள்ளே கொண்டிருக்கின்றன”. தன் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்காகப் பேசி அவர்களுக்காகச் செயல்படும் ஓர் ஆணுக்கு அதிகாரம் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் வீட்டுச் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் – கிறிஸ்துவின்மேல் உள்ள விசுவாசத்தால் ஒருவரோடொருவர் இணைக்கப்பட்டவர்களுக்கு – தாங்களே கேட்கவும் தாங்களே செயல்படவும் உரிமை அளிக்கின்றன. இது ரோம ஆணாதிக்கக் கட்டமைப்பிலிருந்து ஒரு தீவிரமான வேறுபாடு. வீட்டுச் சபையின் கிறிஸ்தவக் கட்டமைப்பு ரோமப் பேரரசின் ஆணாதிக்க உலகத்தை எதிர்த்து நிற்கிறது.

ஏனெனில் ஆணின் அதிகாரத்தை முன்னிலைப்படுத்துவது பவுலின் நோக்கமாக இருக்கவில்லை

கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் ஆணின் அதிகாரத்தை வடிவமைக்கும் விதத்தையும் ரோம ஆணாதிக்கத்துக்கு ஒரு மறுப்பாக வாசிக்கலாம். அரிஸ்டாட்டில் (Aristoteles) ஆணின் அதிகாரத்தை நியாயப்படுத்துவதற்காக எழுதினார். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையிலான நிலையான சமமின்மையை அவர் வலியுறுத்தினார்: கட்டளையிடுவது ஆணின் இயல்பு, கீழ்ப்படிவது பெண்ணின் இயல்பு. கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் வேறொன்றைச் செய்கின்றன. கொலோசெயர் 3-இல் பவுல் வீட்டைப் பற்-

றிய தன் அறிவுரைகளை முதலாவது மனைவிகளுக்கான ஓர் அழைப்போடு தொடங்குகிறார் – அதிகாரம் உள்ளவனாகக் கருதப்படும் கணவனோடு அல்ல (அரிஸ்டாட்டில் செய்வதுபோல). பவுல் ஆணின் வல்லமையையும் அதிகாரத்தையும் முன்னிலைப்படுத்தவில்லை என்று பெப்பியாட் (Peppiatt), ஸ்காட் மெக்நைட் (Scot McKnight) இருவரும் வலியுறுத்துகிறார்கள். மாறாக, மனைவிகள் கர்த்தருக்குள் தகுந்தபடி கீழ்ப்படிய வேண்டும் (அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதால் அல்ல) என்றும், கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகளை நேசிக்க வேண்டும், அவர்களைக் கடுமையாக நடத்தக் கூடாது என்றும் பவுல் வலியுறுத்துகிறார். "பெண்ணுக்கான அறிவுரையை ஒரு படிநிலையில் அவளுடைய கணவனின் அதிகாரம், வல்லமை, தலைமை அல்லது அந்தஸ்தில் அடிப்படையாக வைப்பதற்குப் பதிலாக", என்று மெக்நைட் எழுதுகிறார், "அதன் அடிப்படை முற்றிலும் வேறுபட்டது: அது கர்த்தருடைய வாழ்க்கை முறையில் அடிப்படை கொண்டிருக்கிறது." கிறிஸ்தவ வீட்டின் தலைமை ரோம **paterfamilias**-இடம் அல்ல, இயேசுவிடம் இருக்கிறது.

அதுபோலவே எபேசியர் 5-ஐயும் ரோம ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிரான எதிர்ப்பாக வாசிக்கலாம். பவுல் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் பற்றிய தன் முழு விவாதத்தையும் 21-ஆம் வசனத்தின் கீழ் வைக்கிறார் என்று பல அறிஞர்கள் வாதிடுகிறார்கள்: "கிறிஸ்துவுக்குப் பயந்து ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்." எபேசியர் நிருபத்தின் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணையின் தொடக்கத்தில் இந்த வசனத்தை வாசித்தால், அது எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிடுகிறது. ஆம், மனைவிகள் கீழ்ப்படிய வேண்டும்; ஆனால் கணவர்களும் கீழ்ப்படிய வேண்டும். பெண்களின் தாழ்வுநிலையை வலியுறுத்துவதற்குப் பதிலாக, எபேசியர் 5 பெண்களின் சமத்துவத்தை அடிக்கோடிடுகிறது – 21-ஆம் வசனத்தில் அவர்களுடைய கணவர்கள் கீழ்ப்படிய அழைக்கப்படுவதுபோலவே, 22-ஆம் வசனத்தில் அவர்களும் கீழ்ப்படிய அழைக்கப்படுகிறார்கள். கிறிஸ்தவர்களை ரோமக் கூட்டத்தின் இன்னொரு பகுதியாக மட்டும் ஆக்குவதற்குப் பதிலாக (அங்கே பெண்களின் கீழ்ப்படிதல் வலியுறுத்தப்படுகிறது), 21-ஆம் வசனத்திலுள்ள ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் "விசுவாசிகளை அவிசுவாச உலகத்திலிருந்து வேறுபடுத்தும் ஒரு வாழ்க்கை முறையின் தனித்தன்மை" ஆகும்.

அதன் தீவிரமான உட்பொருள்கள் காரணமாக, நிரப்புக் கோட்பாட்டு (படிநிலை சார்ந்த) பார்வையைத் தக்கவைக்க விரும்பும் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளில் 21-ஆம் வசனம் 22-ஆம் வசனத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது.[3] English Standard Version (ESV), மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் "Walk in Love" என்று தலைப்பிட்ட பகுதியின் முடிவில் 21-ஆம் வசனத்தை வைக்கிறது. இது 21-ஆம் வசனத்தை, "மனைவிகளும் கணவர்களும்" என்ற தலைப்புடைய அடுத்த பகுதியின் தொடக்கத்திலிருந்து பிரிக்கிறது; அந்தப் பகுதி 22-ஆம்

வசனத்தோடு தொடங்குகிறது: "மனைவிகளே, கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிவது-போல உங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்." இவ்விதமாக ESV, 22-ஆம் வசனத்திலுள்ள பெண்ணின் கீழ்ப்படிதலை முன்னிலைப்படுத்தத் தீர்மானிக்-கிறது; 21-ஆம் வசனத்தில் பவுல் ரோம ஆணாதிக்கத்தை உள்ளிருந்து தகர்ப்ப-திலிருந்து அதை எழுத்தளவில் பிரிக்கிறது.

எபேசியர் 5-இல் ESV மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் செய்தது, பாரம்பரிய கி-ரேக்க காலத்து ஏதென்ஸ் நகர ஆண்களைப் பற்றித் தொல்லியலாளர் இயன் மோரிஸ் (Ian Morris) செய்த ஒரு விமர்சனத்தை எனக்கு நினைவூட்டு-கிறது. பண்டைய ஏதென்ஸில் பெண்களைப் பற்றிய பொருள்சார் சான்று-களைத் தொல்லியலாளர்கள் குறைவாகவே கண்டடைவது தற்செயலா-னது அல்ல என்று மோரிஸ் எழுதுகிறார். "பெண்களும் அடிமைகளும் கண்-ணுக்குத் தெரியாமலே இருக்கிறார்கள்"; ஆனால் அது "முறைசார் பிரச்சி-னைகளாலோ" அறிஞர்கள் சான்றுகளைத் தவறாக வகைப்படுத்திய-தாலோ அல்ல. கிரேக்க நகர அரசின் "வழக்கத்துக்கு மாறாக எங்கும் ஊடு-ருவியிருந்த ஆண் குடிமக்கள் பண்பாடு" பெண்களை அடக்கி ஒடுக்கியது மட்டுமல்லாமல், பெண்கள் வாழ்ந்த இடங்களை எவ்வளவு நன்றாகக் கட்-டுப்படுத்தியது என்றால், அவர்களுடைய தடயங்கள் மிகச் சிலவே எஞ்சி-யிருக்கின்றன. "ஏதென்ஸின் ஆண் குடிமக்கள் அப்படி விரும்பியதால்" பெண்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். எபேசியர் 5-இன் ESV மொழிபெயர்ப்பில் பெண்களின் கீழ்ப்படுத்தல் முன்னிலைப்படுத்தப்படு-கிறது, கணவர்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற அழைப்பு குறைத்துக் காட்-டப்படுகிறது – பவுல் அப்படிக் கருதியதால் அல்ல, ESV-யின் நிரப்புக் கோட்பாட்டாளரான மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அப்படி விரும்பியதால்.

எபேசியர் 5:21 மட்டுமே இந்த அதிகாரத்தில் ரோம ஆணாதிக்கத்தின் தீவிர-மான தலைகீழ் மாற்றம் அல்ல. ஆண்கள் தங்கள் சொந்தச் சரீரத்தை நேசிப்ப-துபோலத் தங்கள் மனைவிகளை நேசிக்க வேண்டும் என்றும் பவுல் கேட்கிறார். கிரேக்க-ரோம உலகில் பெண்ணின் உடல் ஒரு முழுமையற்ற, உருக்குலைந்த ஆணின் உடலாகக் கருதப்பட்டது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? "உயிரினங்-களின் தோற்றம் பற்றி" என்ற தன் நூலில் அரிஸ்டாட்டில் எழுதுகிறார்: "பெண் உயிரி ஏறக்குறைய ஓர் உருக்குலைந்த ஆண்" என்றும், "பெண்ணின் இயல்பு பலவீனமானதும் குளிர்ச்சியானதுமாக இருப்பதால் ... பெண் நிலையை ஏறக்-குறைய ஓர் உருக்குலைவாகவே நாம் கருத வேண்டும்" என்றும். பெண்கள் எழுத்தளவில் அசுரப் பிறவிகளாக இருந்தார்கள். நிச்சயமாக, பெண்ணின் இந்த உருக்குலைவு ஒரு "வழக்கமான", பயனுள்ள நிகழ்வு என்று அரிஸ்டாட்டில் ஒப்புக்கொண்டார். கிறிஸ்துவுக்குப் பின் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கேலன் (Galen) என்பவரும் பெண்களை முழுமையற்ற ஆண்கள் என்று அறிவித்தார்;

தங்கள் பாலுறுப்புகளை வெளிப்புறமாகத் தள்ளுவதற்கான வெப்பம் அவர்களுக்குக் குறைவாக இருந்ததாம். ஆனால் அரிஸ்டாட்டிலைப் போலவே அவரும், உருக்குலைந்த ஆண்கள் இருந்தது நல்லதுதான் என்று ஒப்புக்கொண்டார்; இல்லாவிட்டால் இனப்பெருக்கம் சாத்தியமற்றதாக இருந்திருக்கும்.

இதற்கு மாறாக, பவுல் பெண்ணின் உடல்மேல் இந்த அவமதிப்பு எதையும் காட்டவில்லை. ஆண்களின் உடல்கள் பெண்களின் உடல்களைவிட அதிக மதிப்பும் அதிகத் தகுதியும் உள்ளவை அல்ல என்று அவர் பிரகடனம் செய்கிறார். ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் "பரிசுத்தமும் பிழையற்றவர்களுமாக" இருக்க முடியும்; ஆண்கள் தங்கள் சொந்த ஆண் உடலை நேசிப்பதுபோலவே பெண்ணின் உடலையும் நேசிக்க வேண்டும் (எபேசியர் 5:27-29). பவுலைப் படிப்பது, கிறிஸ்தவத்துக்கு ஒரு "ஆண்மைத் தன்மை" உண்டு என்ற ஜான் பைப்பரின் (John Piper) கூற்றை எவ்வளவு எளிதாக மறுக்கிறது என்று நான் என் மாணவர்களுக்குச் சொல்கிறேன். பவுல் தன் ஆண் அதிகாரத்தைக் குறித்துப் பெருமைப்படுவார் என்று ஒருவர் நினைக்கலாம்; ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்வதில்லை. பெவர்லி ராபர்ட்ஸ் கவென்டா (Beverly Roberts Gaventa) கண்டறிந்தபடி, தான் நிறுவுவதில் பங்கெடுத்த சபைகளோடு தனக்குள்ள உறவை விவரிக்கப் பவுல் தன் நிருபங்களில் ஏழு முறை தாய்மை சார்ந்த உருவகங்களைப் பயன்படுத்துகிறார். "புள்ளிவிவர அடிப்படையில் பார்த்தால், பவுல் தந்தைமை சார்ந்த உருவகங்களைவிடத் தாய்மை சார்ந்த உருவகங்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்துகிறார் என்று இது பொருள்படுகிறது; இது வியக்க வைக்கிறது, முக்கியமாகப் பவுலின் நிருபங்கள் பற்றிய பெரும்பாலான விவாதங்களில் அவை நடைமுறையில் இடம்பெறுவதே இல்லை என்பதை எண்ணும்போது." பவுல் தன்னை – ஓர் ஆண் அப்போஸ்தலனை – கர்ப்பவதியான தாயாகவும், பிரசவிக்கும் தாயாகவும், பாலூட்டும் தாயாகவும்கூட விவரிக்கிறார்.

பவுல் பெண்ணின் உடலை மதிப்புள்ளதாகக் கருதுவது மட்டுமல்ல; "தனக்கு அவமானத்தைக் கொண்டுவரும் ஒரு பங்குக்காக – பெண்ணோடு அடையாளப்படுத்தப்பட்ட ஆண் என்ற அவமானத்துக்காக – ஒரு குலத்தலைவனின் அதிகாரத்தை விட்டுக்கொடுக்கவும்" அவர் ஆயத்தமாக இருக்கிறார். பவுலின் செய்தி எவ்வளவு அழகானது, எவ்வளவு தீவிரமானது! முதலாம் நூற்றாண்டுச் சபைகளிலுள்ள பெண்களுக்கு அவருடைய வார்த்தைகள் எவ்வளவு வரவேற்கத்தக்கவையாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று என்னால் கற்பனை செய்யவே முடியவில்லை. ரோம உலகில் பெண்ணின் உடலைப் பலவீனமாக்கியது, பவுலின் எழுத்துகளில் அதைப் பலமுள்ளதாக்கியது. ஒரு பெண்ணின் இலக்கிய உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலம், கிறிஸ்துவுக்குள் "ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் இல்லை" என்ற கலாத்தியர் 3:28-இல் உள்ள தன் சொந்த வார்த்தைகளின் தீவிரமான கூற்றைப் பவுல் தானே உருவகப்படுத்தினார்.

நவீனக் கிறிஸ்தவர்கள் செய்யாத விதத்தில், மத்தியகாலக் கிறிஸ்தவர்கள் பவுலின் தாய்மை உருவக மொழியை எடுத்துக்கொண்டார்கள். பவுலின் வியப்பூட்டும் தாய்மை உருவக மொழியை மிகச் சில நவீன அறிஞர்களே கவனித்திருக்கிறார்கள் என்று கவென்டா குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு மாறாக, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஆண் குருமார்கள் தாய்மை உருவக மொழியை எவ்வளவு அடிக்கடி பயன்படுத்தினார்கள் என்பதால் வரலாற்றாசிரியை கேரலின் வாக்கர் பைனம் (Caroline Walker Bynum) எவ்வளவு கவரப்பட்டார் என்றால், Jesus as Mother: Studies in the Spirituality of the High Middle Ages என்ற முன்னோடி ஆய்வை அவர் எழுதினார். "நான் கேட்க விரும்பும் கேள்வி", என்று அவர் எழுதுகிறார், "வழக்கமாக ஆணாக விவரிக்கப்படும் தேவனையும் கிறிஸ்துவையும் விவரிக்க வெளிப்படையான, விரிவான தாய்மை உருவகங்களைப் பயன்படுத்துவது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சிஸ்டர்சியன் துறவிகளிடையே ஏன் இவ்வளவு பிரபலமாக இருக்கிறது என்பதே." பவுலின் தாய்மை உருவக மொழியை எடுத்துக்கொண்ட முதல் மத்தியகாலக் குருமார்களில் ஒருவராக, பெண்கள் மீதான மனப்பான்மையில் ஓரளவு ஆணாதிக்கப் போக்குடைய பெனடிக்டைன் துறவியான கேன்டர்பரி அன்செல்மை (Anselm von Canterbury) அவர் அடையாளம் காட்டுகிறார். 1 தெசலோனிக்கேயர் 2:7, கலாத்தியர் 4:19 ஆகியவற்றில் உள்ள பவுலின் எழுத்துகளைத் தெளிவாகப் பின்பற்றி அன்செல்ம் எழுதுகிறார்: "நீர் [பவுலே] கிறிஸ்தவர்களிடையே ஒரு தாதியைப் போல இருக்கிறீர்; அவள் தன் பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பது மட்டுமல்லாமல், தன் அற்புதமான அன்பின் கவனிப்பினால் அவர்களை இரண்டாம் முறையும் பெற்றெடுக்கிறாள்." நவீனச் சுவிசேஷகர்கள் பவுலின் தாய்மை உருவகங்களின் தீவிரமான பயன்பாட்டைக் கவனிக்கத் தவறுகிறார்கள் என்பதால், அவை இல்லை என்று அர்த்தமில்லை. நாம் மறுபடியும் ஒருமுறை பவுலைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டோம் என்பதுதான் அதன் அர்த்தம்.

ஏனெனில் பவுலின் அக்கறை ரோமப் பாலினப் படிநிலை அல்ல

குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் ரோம ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிரான ஒருவகை எதிர்ப்பாக வாசிக்கப்பட வேண்டும் என்று என்னை உறுதியாக நம்ப வைக்கும் இன்னொரு சான்று, ஆதிக் கிறிஸ்தவர்களை ரோம உலகம் எப்படிப் பார்த்தது என்பதுதான்: "பாலின நெறி மீறுபவர்களாக". ஓசியக்கும் (Osiek) மெக்டொனால்டும் (MacDonald) நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்கள்: இளைய பிளினி (Plinius der Jüngere), உதவிக்காரிகள் என்று தான் குறிப்பிட்ட இரண்டு கிறிஸ்தவப் பெண்களைச் சித்திரவதை செய்ததைப் பற்றி விவாதித்த பிறகு, கிறிஸ்தவத்தை "சீர்கெட்ட, அளவுமீறிய ஒரு மூடநம்பிக்கை" என்று அழைத்தார். அவர்-

கள் எழுதுகிறார்கள்: "அந்தக் குழுவில் ஒருவகைப் பெண் தலைமைத்துவத்தின் மேல் கவனத்தைத் திருப்பி – ஆண் தலைவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை விலக்கிவிட்டு – ஆண்மையின் இலட்சியங்கள் ஆபத்தில் இருந்தன என்று பிளினி மறைமுகமாகக் காட்டினார். பெண்களின் கையில் கட்டுப்பாடு இருந்தது." ரோமக் கண்ணோட்டத்தில் அது அவமானகரமானது. ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள் பெண்களைத் தலைமைப் பொறுப்புகளில் அமர்த்தியது மட்டுமல்ல; அவர்கள் சம உரிமையோடு – ஆண்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள், அடிமைகள் – வீட்டின் தனிப்பட்ட சூழலில், பாரம்பரியமாகப் பெண்களுக்குரிய இடத்தில் கூடினார்கள். ரோம ஆண்மையின் இலட்சியங்களைக் குலைப்பதாகக் கருதப்பட்டதால், கிறிஸ்தவம் நெறி பிறழ்ந்ததாகவும் ஒழுக்கக்கேடானதாகவும் கருதப்பட்டது. கிறிஸ்தவம் பிளினிக்கு அருவருப்பாக இருந்தது; அது ரோமக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளைப் பின்பற்றியதால் அல்ல, அவற்றைக் கடைப்பிடிக்காததால்.

பல நவீனக் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளே நம்மை உலகத்திலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன. பலர் நம்புவதுபோல, நம்மைச் சுற்றிப் பெண்ணியம் குழப்பமாகக் கொந்தளிக்கும்போது, சுவிசேஷகச் சபை நீர்க்கால்களின் ஓரமாய் நடப்பட்ட, நன்கு பராமரிக்கப்பட்ட ஒரு மரத்தைப் போல நிற்கிறது – கிளைகளின் ஒரு படிநிலையோடு உறுதியாகவும் அமைதியாகவும். உண்மையில் ஜான் பைப்பரும் வேய்ன் குரூடெமும் (Wayne Grudem) Recovering Biblical Manhood and Womanhood நூலில் சொல்வது இதுதான். முன்னுரையில் அவர்கள் எழுதுகிறார்கள்: "தேவன் சிருஷ்டித்தபடியே ஆண்மை, பெண்மை பற்றிய ஓர் உன்னதமான தரிசனத்தைக் கிறிஸ்தவர்கள் மீண்டும் பெற உதவ விரும்புகிறோம். … இந்தப் புதிய தரிசனம் – வேதாகம 'நிரப்புத்தன்மை' பற்றிய ஒரு தரிசனம் – முந்தைய தவறுகளைத் திருத்துவதோடு, தேவன் கொடுத்த பாலின வேறுபாடுகளைப் பெண்ணியம் மங்கச் செய்வதால் வரும் எதிர்த்திசைத் தவறுகளையும் தவிர்க்கும் என்று நம்புகிறோம்." ஆனால் பவுலின் முதலாம் நூற்றாண்டு உலகம் ரோமப் பாலினப் படிநிலையை ஒரு "புதிய தரிசனமாக" பார்த்திருக்காது. பவுலின் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளில் பிரதிபலிக்கும் ரோம ஆணாதிக்கக் கட்டமைப்பு "புதிய தரிசனம்" அல்ல. **paterfamilias-இன் வல்லமையை ஏற்றுக்கொள்வது ரோம உலகம் ஏற்கெனவே செய்துவந்ததுதான். ஆணாதிக்கம் கிறிஸ்தவர்களை வித்தியாசமானவர்களாக்கிய ஒன்றல்ல; அது அவர்களை மற்ற எல்லாரையும் போல ஆக்கிய ஒன்று.**

ஆதிச் சபை கிறிஸ்தவமல்லாத, மேலும் மேலும் பகைமை கொண்ட ஓர் உலகத்தில் எப்படி வாழ முயன்றது என்ற கதையைப் புதிய ஏற்பாட்டுக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் சொல்கின்றன. அவர்கள் சூழலுக்குள் பொருந்த வேண்டியிருந்தது; ஆனால் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தையும் உயர்த்திப் பிடிக்க

வேண்டியிருந்தது. ரோம ஆணாதிக்கத்தின் கட்டமைப்பை முடிந்தவரை தக்கவைக்க வேண்டியிருந்தது; ஆனால் தேவனுடைய சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு மனிதனின் மதிப்பையும் மாண்பையும் உயர்த்திப் பிடிக்கவும் வேண்டியிருந்தது. ரோம ஆணாதிக்கத்தின் ஒரு ரீமிக்ஸுக்கான வரைபடங்களைப் பவுல் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். ஆண்களை முதன்மை அதிகாரமாகக் கொண்டு அவர்களை மட்டும் நோக்கிப் பேசுவதற்குப் பதிலாக, கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் எல்லாரையும் உரையாடலில் சேர்த்துக்கொள்கின்றன. பெண்ணின் தாழ்வுநிலையைக் கொண்டு ஆணின் அதிகாரத்தை நியாயப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமதிப்புள்ளவர்கள் என்று உறுதிப்படுத்துகின்றன. மனைவியின் கீழ்ப்படிதலில் கவனம் செலுத்துவதற்குப் பதிலாக (அதை எல்லாரும் செய்தார்கள்), ரோம சட்டம் அனுமதித்ததற்கு நேர் எதிரானதைக் கணவன் செய்ய வேண்டும் என்று கிறிஸ்தவக் குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள் கேட்கின்றன: தன் மனைவியின் வாழ்க்கையின் மேல் அதிகாரம் செலுத்துவதற்குப் பதிலாக, அவளுக்காகத் தன் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்வது. இதுதான் "கிறிஸ்தவப் புரட்சி" என்று பெப்பியாட் எழுதுகிறார். இதுவே கிறிஸ்தவர்களை நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்திலிருந்து வேறுபடுத்துகிறது.

நாம் பவுலை முற்றிலும் தலைகீழாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கக்கூடுமோ? **அவருடைய கவனம் ஒருபோதும் ஆண் தலையாக இருப்பதிலும் பெண்ணின் கீழ்ப்படிதலிலும் இருக்கவில்லை என்றால்? நாம் கற்பனை செய்ததைவிட அவருடைய தரிசனம் பெரியதாக இருந்தால்? ஒரு பண்டைய பாலினப் படிநிலையை நகலெடுப்பதற்குப் பதிலாக, கிறிஸ்தவ சுவிசேஷம் ரோம வீட்டையும்கூட எப்படி விடுவிக்கிறது என்று பவுல் நமக்குக் காட்ட விரும்பியிருந்தால்?**

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, என் கணவர் எங்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி வாலிபர்கள் பலரோடு நகருக்கு வெளியே ஒரு முகாமில் இருந்தார். அந்த வார இறுதியில் முகாமுக்குப் போகாத எல்லாப் பிள்ளைகளும் கலந்துகொள்ளும் வாலிபர் ஞாயிறு பள்ளியை வழக்கமாக நடத்தும் மனிதர் உடல்நலம் சரியில்லை என்று தெரிவித்தார். கிடைக்கக்கூடிய ஒரே நபர் நான்தான். எனக்கு அதில் பிரச்சினை இல்லை. எனக்குக் கற்பிப்பது பிடிக்கும்; அந்தச் சமயத்தில் நான் என் திறமையின் உச்சத்தில் இருந்தேன். ஒவ்வொரு வாரமும் பேய்லர் பல்கலைக்கழகத்தில் (Baylor University) ஆறு இளநிலை வகுப்புகளுக்குக் கற்பித்தது மட்டுமல்லாமல், புதன்கிழமை மாலைகளில் உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவிகளுக்கும், நான் வழிகாட்டியாகச் சந்தித்த முதுநிலை மாணவர்கள், இளநிலை மாணவர்கள், வாலி-

பர்களுக்கும் கற்பித்தேன். முன்தயாரிப்பு இல்லாமல்கூடக் கற்பிப்பது எனக்கு இரண்டாம் இயல்பாகிவிட்டது.

ஆனால் பெண்கள் ஆண்களுக்குக் கற்பிக்கக் கூடாது, அவ்வளவுதான் என்று எங்கள் சபையின் தலைவர்கள் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஆண்மை பதின்மூன்று வயதில் தொடங்கியது. ஆகவே நான் போதகரைத் தொலைபேசியில் அழைக்க வேண்டியிருந்தது. நிலைமையை விளக்கி, பதின்வயது ஆண், பெண் பிள்ளைகள் நிறைந்த ஒரு வகுப்பறையில் ஓர் ஆண் ஆசிரியருக்குப் பதிலாகப் பொறுப்பேற்க ஒரு சிறப்பு அனுமதி கேட்க வேண்டியிருந்தது. நீண்ட மௌனத்துக்குப் பிறகு, முந்தைய வாரப் பிரசங்கத்தைப் பற்றிய கேள்விகளை மட்டும் நான் எடுத்துக்கொண்டு, ஓர் ஆசிரியையாக அல்ல, ஒருங்கிணைப்பாளராகச் செயல்படும் வரை அது சரி என்று எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. வெறுமனே நன்றி சொல்லித் தொலைபேசியை வைக்க எனக்கு இருந்த முழு மனவலிமையும் தேவைப்பட்டது.

அதில் ஒரு பகுதி என் பெருமை என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. ஒரு பெரிய ஆய்வுப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து முனைவர் பட்டம் பெற்ற ஒரு பேராசிரியையான நான் (என் இரண்டாம் சிறப்புத் துறை சமயவியல்) இங்கே இருக்கிறேன், உயர்நிலைப் பள்ளி ஞாயிறு பள்ளியில் கற்பிக்க முடியாது என்று எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆம், அது என் பெருமையைப் புண்படுத்தியது. ஆனால் நான் கோபப்பட்டதற்கு அது மட்டும் காரணம் அல்ல. போதகர் தவறாக இருக்கிறார் என்று நான் நம்பியதும் ஒரு காரணம். **பெண்கள் பேசாமல் இருக்க வேண்டும், ஆண்கள்மேல் அதிகாரம் செலுத்தக் கூடாது என்று பவுல் பெண்களுக்குச் சொன்னார் என்று அவர் நம்பியதால் நான் கற்பிக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. பவுல் அதை ஒருபோதும் சொல்லவில்லை என்றால்? குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகளைப் போலவே, பவுலின் ரோமச் சூழலை மறந்துவிட்டதால் நாம் வெறுமனே அவரைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டோம் என்றால்? தன்னைச் சுற்றியிருந்த புறஜாதி உலகத்துக்குப் பவுல் கொடுத்த மறுப்புகளைப் பவுலின் சொந்த வார்த்தைகள் என்று நாம் குழப்பிக்கொண்டோம் என்றால்?**

ஏனெனில் பெண்கள் பேசாமல் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் அவர்களுக்குச் சொல்லவில்லை

நான் ஒரு வரலாற்றாசிரியை என்பதால், பவுலின் நிருபங்களில் அவருடைய வார்த்தைகள் சொல்வதைவிட அதிகம் இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும். பவுல் தான் நன்கு அறிந்த சபைகளுக்கு எழுதினார். அவர் அவர்களை அறிந்திருந்தார். 1 கொரிந்தியர் நிருபத்தைக் குறித்துக் கவென்டா (Gaventa) நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்: “இந்தக் கேள்விகள் வெறுமையிலிருந்து எழுவதில்லை.”

பவுல் போராட்டங்களையும், மனிதர்களையும், குழப்பம் உண்டாக்குபவர்களையும் அறிந்திருந்தார். பவுலின் செய்தியின் அடிப்படைகளைப் புரிந்துகொள்ள நாம் வரலாற்றில் ஆழமாக மூழ்க வேண்டியதில்லை. கொரிந்து சபைக்குள் பல்வேறு ஆவிக்குரிய வரங்களின் மதிப்பைப் பற்றி ஒரு போட்டி எழுந்திருந்தது என்று நம்மால் அறிய முடிகிறது (ஓர் உதாரணமாக). நேரடி விவரங்கள் – யார் இறுமாப்படைந்திருந்தார்கள், யார் அந்நியபாஷை பேசுவதைவிடத் தீர்க்கதரிசனத்தை விரும்பினார்கள் என்பது – நமக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்; ஆனால் பவுல் அவர்களை எப்படிக் கடிந்துகொண்டார் என்பது நமக்குத் தெரியும்: அவர்களுடைய வரங்கள் எல்லாம் ஒரே ஆவியானவரிடமிருந்து வருகின்றன, அவர்களுடைய வரங்கள் எல்லாம் ஒரே சரீரத்துக்குள் செயல்படுகின்றன, அவர்களுடைய எந்த வரமும் தனித்துச் செயல்படுவதில்லை. பவுலின் செய்தியை நாம் தெளிவாகக் கேட்கிறோம்: கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் நாம் எல்லாரும் சமமாக முக்கியமானவர்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான இடைவெளி அவருடைய கருத்தை மங்கச் செய்வதில்லை.

ஆனாலும், பவுலின் நிருபங்களின் வரலாற்றுச் சூழலைப் புறக்கணித்தால், அவருடைய கருத்தைத் திரித்து, அவருடைய சிறு மண்மேடுகளை மலைகளாக மாற்றிவிடலாம். 1 கொரிந்தியர் 14:33-36 இதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம்: “பரிசுத்தவான்களுடைய எல்லாச் சபைகளிலும் இருப்பதுபோல, பெண்கள் கூடுகைகளில் பேசாமல் இருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் பேசுவதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி இல்லை; நியாயப்பிரமாணமும் சொல்லுகிறபடி அவர்கள் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் எதையாவது கற்றுக்கொள்ள விரும்பினால், வீட்டில் தங்கள் சொந்தக் கணவர்களிடம் கேட்கட்டும்; ஏனெனில் ஒரு பெண் கூடுகையில் பேசுவது வெட்கக்கேடானது. அல்லது தேவனுடைய வார்த்தை உங்களிடமிருந்து புறப்பட்டதோ? அல்லது உங்களிடம் மட்டும்தான் வந்து சேர்ந்ததோ?”

பெண்கள் அமைதியாக இருக்க வேண்டும், கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும், தங்கள் கணவர்களின் ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தைச் சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்று பவுல் அறிவிக்கிறார். அது உண்மையா? இந்தப் பகுதி நவீனச் சுவிசேஷகர்களுக்கு ஒரு பெரிய மலையாகிவிட்டது; பவுல் ஒருபோதும் நோக்கம் கொண்டிருந்ததாக நான் நினைப்பதைவிட அதிகமாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. அது நிரப்புக் கோட்பாட்டுப் போதனைகளின் ஓர் அடிப்படைப் பகுதியாகிவிட்டது. ரோம வரலாற்றைப் பற்றிய சிறந்த புரிதல் இந்தப் பகுதியை நாம் விளக்கும் விதத்தை எப்படி மாற்ற முடியும் என்று பார்ப்போம்.

கிறிஸ்துவுக்கு முன் 215-ஆம் ஆண்டில், தோல்வியடைந்து பணநெருக்கடியில் இருந்த ரோம் ஒரு புதிய சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. அதன் பின்னணி, ரோமின் எல்லாக் காலத்திலும் மிகப் பெரிய இராணுவத் தோல்வி. ஓர் ஆண்டுக்கு

முன், ஆகஸ்ட் 2 அன்று, இரண்டாம் பியூனிக் போரில் கார்த்தேஜ் தளபதி ஹன்னிபால் (Hannibal) கன்னே (Cannae) என்ற இடத்தில் ரோம இராணுவத்தை அழித்திருந்தார். அந்த நாளில் ஐம்பதாயிரம் முதல் எழுபதாயிரம் வரையிலான ரோம வீரர்கள் இறந்ததாக ஆதாரங்கள் சொல்கின்றன. இரண்டாம் உலகப் போரின் மிகவும் இரத்தக்களரியான சில போர்களைவிட இது அதிகம். முதலாம் நூற்றாண்டு ரோம வரலாற்றாசிரியர் லிவியஸ் (Livius) இப்படிக் கூறினார்: "இப்படிப்பட்ட துரதிர்ஷ்டத்தின் சுமையின் கீழ் நொறுங்கிப்போகாத வேறு எந்த நாடும் நிச்சயமாக இல்லை." ஆனால் ரோம் மற்ற நாடுகளைப் போல இல்லை (லிவியஸ் சொல்ல வந்ததும் இதுவே). ரோம் நொறுங்கவில்லை. ரோமர்கள் இடுப்புவாரை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, ஒரு புதிய இராணுவத்தைத் திரட்டி, தொடர்ந்து போராடினார்கள். ரோம் உறுதியின் மறுஉருவமாக இருந்தது.

எனக்குத் தூய இராணுவ வரலாறு பிடிக்காது என்று என் மாணவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே இப்படி ஒரு கதையைச் சொல்லத் தொடங்கும்போது, சீக்கிரத்தில் பெண்கள் கதைக்குள் வருவார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் வரவும் செய்கிறார்கள். ரோமின் சிக்கன நடவடிக்கைகள், சுதந்திரமான, செல்வச் செழிப்புள்ள பெண்களின் வளர்ந்துவந்த ஒரு குழுவின் மேல் கடுமையான ஒடுக்குதலுக்கு வழிவகுத்தன – ஆண் பாதுகாவலர்களின் எண்ணிக்கை திடீரென்று குறைந்ததால் பயனடைந்த மனைவிகளும் மகள்களும் இவர்கள். ரோம் இதை ஒருவேளை இரண்டு காரணங்களுக்காகச் செய்தது (வரலாற்றாசிரியர்கள் இன்னும் இதைப் பற்றி விவாதிக்கிறார்கள்). ஒரு காரணம் நிச்சயமாகப் போர் முயற்சி. ரோமுக்கு எல்லாரிடமிருந்தும் பணம் தேவைப்பட்டது. ஆகவே அவர்கள் ஒப்பியன் சட்டத்தை (Lex Oppia) நிறைவேற்றினார்கள். பெண்கள் இனி ஆடம்பரமாக உடுத்திக்கொள்ளவோ, சிறப்பு நிகழ்வுகளைத் தவிர (ரோமில்) குதிரைவண்டிகளில் பயணம் செய்யவோ, அரை அவுன்ஸுக்கு மேல் தங்கம் வைத்திருக்கவோ அனுமதிக்கப்படவில்லை. சிலர் போர்க்காலத்தில் தங்களுக்குக் கிடைத்த பரம்பரைச் சொத்துகளையும் அரசுக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இந்தப் பெண்கள் ரோமுக்காக அதிகமாகவும் தங்களுக்காகக் குறைவாகவும் செலவிடும்படி நெருக்கப்பட்டார்கள்.

ரோம் ஒப்பியன் சட்டத்தை இயற்றியதற்கு ஒருவேளை இருந்த இரண்டாவது காரணம், பெண்கள் தங்கள் செல்வத்தைப் பொதுவில் காட்சிப்படுத்துவதைக் கட்டுப்படுத்துவது. கன்னே போருக்குப் பிறகு ரோம் துக்கத்தில் இருந்தது. விருந்துகள் கொண்டாடவும் ஆடம்பர உடைகள் அணியவும் அது நேரமல்ல. கதவுகளை இறுக மூடிக்கொண்டு சாகும்வரை போராட வேண்டிய நேரம் அது (மொத்தத்தில் அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள்). முக்கியமாக, ஆண்களைவிடப் பெண்களிடம் அதிகப் பணம் இருக்க வேண்டிய நேரம் அது அல்ல. நாம்

ஏற்கெனவே பார்த்தபடி, ரோம் ஓர் ஆணாதிக்கச் சமூகம்; ரோம மேட்ரன்கள் – தங்கள் கணவர்களின் பாதுகாவலின் கீழ் இருந்த திருமணமான பெண்கள் – ரோமச் சமூகத்தின் வெற்றியைக் குறித்தார்கள். ஆண் வழிநடத்துதலிலிருந்து விடுபட்ட சுதந்திரமான, செல்வச் செழிப்புள்ள பெண்கள் அப்படிக் குறிக்கவில்லை.

போகிற போக்கில் சொல்கிறேன், ரோம் வென்றது.

ஆனால் நெருக்கடி முடிந்தபோது, ஆண்களின் செல்வத்தைக் கட்டுப்படுத்திய சட்டங்கள் நீக்கப்பட்டன; பெண்களின் செல்வத்தைக் கட்டுப்படுத்திய சட்டமோ தொடர்ந்து நடைமுறையில் இருந்தது. ஏறக்குறைய கிறிஸ்துவுக்கு முன் 195-இல் ரோமிலுள்ள பெண்களுக்குப் பொறுமை தீர்ந்துவிட்டது. அவர்கள் போராட்டம் நடத்தினார்கள், தெருக்களையும் ஃபோரம் (Forum) செல்லும் வழிகளையும்கூட மறித்து, அந்தச் சட்டத்தை நீக்க வேண்டும் என்று கோரினார்கள்.

ஒரு கான்சலான மூத்த கேட்டோ (Cato der Ältere) சட்டத்தை நீக்குவதை எதிர்த்தார். அவர் என்ன சொன்னார் என்று கேளுங்கள்; லிவியஸ் அவருடைய உரையை ஒருவேளை சீசர் அகஸ்டஸின் (Caesar Augustus) ஆட்சிக்காலத்தில் (கிறிஸ்துவுக்கு முன் 27 முதல் கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 14 வரை) பதிவுசெய்தார் என்பதையும் மனதில் கொள்ளுங்கள்:

வீட்டில் நம்முடைய சுதந்திரம் பெண்களின் வெறியால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது; இங்கே ஃபோரத்தில் அது காலால் மிதிக்கப்படுகிறது; தனித்தனியாக அவர்களை நாம் கட்டுக்குள் வைக்காததால், இப்போது அவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கும்போது அவர்களுக்குப் பயப்படுகிறோம். … உண்மையில், சமீபத்தில் ஒரு பெண்கள் கூட்டத்தின் நடுவே நடந்து சென்றபோது நான் வெட்கத்தால் முகம் சிவந்தேன். … நான் இப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்: "இது என்ன நடத்தை? பொது இடத்தில் சுற்றித் திரிவதும், தெருக்களை மறிப்பதும், மற்றப் பெண்களின் கணவர்களோடு பேசுவதும்! இதையே வீட்டில் உங்கள் சொந்தக் கணவர்களிடம் கேட்டிருக்கக் கூடாதா? வீட்டில் உங்கள் சொந்தக் கணவர்களிடம் இருப்பதைவிடப் பொது இடத்தில் மற்றவர்களின் கணவர்களிடம் அதிக இனிமையாக இருக்கிறீர்களா? ஆனாலும், இங்கே எந்தச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றன அல்லது நீக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பற்றி நீங்கள் வீட்டில்கூட அக்கறை கொள்வது முறையல்ல." நம் முன்னோர்கள், பெண்கள் எந்த விஷயத்தையும் – தனிப்பட்ட விஷயத்தையும்கூட – ஒரு பாதுகாவலர் இல்லாமல் நடத்துவதை விரும்பவில்லை; அவர்கள் பெற்றோர், சகோதரர்கள் அல்லது கணவர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்; நாமோ (தெய்வங்கள் நமக்கு உதவட்டும்!) இப்போது அவர்கள் ஆட்சியையே நாடவும், ஃபோரத்திலும் நம்முடைய கூட்டங்களிலும் தலையிடவும் அனுமதிக்கிறோம். சட்டத்தை நீக்க வாக்களிக்கும்படி ட்ரிப்யூன்களை வற்பு-

றுத்துவதைத் தவிர, அவர்கள் இப்போது தெருக்களிலும் சந்திப்புகளிலும் என்ன செய்கிறார்கள்? ... இப்போது அவர்கள் வெற்றி பெற்றால், எதைத்தான் முயற்சி செய்யமாட்டார்கள்? அவர்கள் உங்களுக்குச் சமமாகத் தொடங்கியவுடனே, உங்களைவிட மேலானவர்களாகிவிடுவார்கள்.

கேட்டோவின் இந்த உரையை லிவியஸ் தன் ரோம வரலாற்றில் பதிவுசெய்தார். முதலாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுதிய இளைய பிளினி, லிவியஸை ஒரு பிரபலமானவராகச் சித்தரிக்கிறார். லிவியஸ் ஒரு பிரபல எழுத்தாளர்; அவருடைய வரலாறு நன்கு அறியப்பட்டிருக்கும். ஆகவே ஒரு வரலாற்றாசிரியையாக, புதிய ஏற்பாட்டில் லிவியஸின் எதிரொலிகள் தென்படுவது எனக்கு வியப்பாக இல்லை. 1 கொரிந்தியர் 14:34-35-ஐ மறுபடியும் கேளுங்கள்: "சபைகளில் பெண்கள் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் பேசுவதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி இல்லை; நியாயப்பிரமாணமும் சொல்லுகிறபடி அவர்கள் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் எதையாவது அறிந்துகொள்ள விரும்பினால், வீட்டில் தங்கள் கணவர்களிடம் கேட்கட்டும். ஏனெனில் ஒரு பெண் சபையில் பேசுவது வெட்கக்கேடானது." இல்லை, இது முழுக்க வார்த்தைக்கு வார்த்தை அல்ல. ஆனால் மிக நெருக்கமானது. தெளிவான ஓர் எதிரொலி. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: பவுல் இங்கே தன் ரோமச் சூழலிலிருந்து எடுக்கிறார்.

பெண்களைப் பற்றிய இந்தப் பார்வையை வெளிப்படுத்தும் ஒரே ரோமப் பிரதி கேட்டோவின் உரை அல்ல. ஜுவனல் (Juvenal) (கிறிஸ்துவுக்குப் பின் இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்) தன் 6-ஆம் அங்கதக் கவிதையில், வீட்டில் இருப்பதற்குப் பதிலாகப் பொது இடங்களில் சுற்றித் திரிந்து ஆண்களின் அரசாங்க விவகாரங்களில் தலையிடும் பெண்களையும் கண்டனம் செய்கிறார் என்று புதிய ஏற்பாட்டு அறிஞர் சார்லஸ் டால்பர்ட் (Charles Talbert) நமக்கு நினைவூட்டுகிறார். ரோம உலகம் பெண்களை ஆணுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகக் கருதியது. பெண்கள் பொது இடங்களில் சுற்றித் திரிவதற்குப் பதிலாக, ஆண்கள் வீட்டில் தங்கள் மனைவிகளுக்குத் தகவல்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று ரோம உலகம் அறிவித்தது. பொது மன்றங்களில் பெண்கள் பேசாமல் இருக்க வேண்டும் என்று ரோம உலகம் கட்டளையிட்டது.

பவுல் கல்விகற்ற ஒரு ரோமக் குடிமகன். ஒரு தவறான புரிதலை மேற்கோள் காட்டி, பின்பு அதை மறுத்து அதைத் திருத்தும் அக்காலத்து வழக்கமான சொல்லாட்சி முறை அவருக்கு நன்கு பரிச்சயமாக இருந்திருக்கும். 1 கொரிந்தியர் 6, 7 அதிகாரங்களில் "எல்லாவற்றையும் செய்ய எனக்கு அதிகாரமுண்டு", "வயிற்றுக்குப் போஜனமும் போஜனத்துக்கு வயிறும் ஏற்கும்", "ஸ்திரீயைத் தொடாமலிருக்கிறது மனுஷனுக்கு நலமாயிருக்கும்" என்ற மேற்கோள்களோடு பவுல் இதைச் செய்கிறார். இந்த இடங்களில் "எல்லாவற்றையும் செய்ய எனக்கு

அதிகாரமுண்டு" போன்ற புறஜாதி உலகின் தவறான கருத்துகளைப் பவுல் மேற்கோள் காட்டுகிறார். பின்பு அவற்றைப் பெரிதும் மாற்றுகிறார். பெண்கள் பொது இடங்களில் பேசாமல் இருக்க வேண்டும், வீட்டில் தங்கள் கணவர்களிடமிருந்து தகவல் பெற வேண்டும் என்ற லிவியஸின் (Livius) கருத்து உட்பட, பெண்களைப் பற்றிய அக்காலக் கருத்துகள் பவுலுக்குப் பரிச்சயமாக இருந்திருக்கும். பெப்பியாட் (Peppiatt) வாதிட்டதுபோல, 1 கொரிந்தியர் 6, 7-இல் செய்வதையே 1 கொரிந்தியர் 11, 14-இலும் பவுல் செய்கிறார் என்பது சாத்தியமில்லையா? மோசமான வழக்கங்களை மேற்கோள் காட்டி, பின்பு அவற்றைத் திருத்துவதன் மூலம் அவற்றை மறுப்பது? பெப்பியாட் எழுதுகிறார்: "கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பெண்களுக்கான தடைகள், பவுலின் போதனைகளுக்கு எதிராக, தங்கள் சொந்தப் பண்பாட்டு எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் மதிப்பீடுகளுக்கும் ஏற்ப கொரிந்தியர் பெண்களை எப்படி நடத்தினார்கள் என்பதற்கான உதாரணங்கள்."

கொரிந்துவிலுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் சொந்தப் பண்பாட்டுக் கட்டுப்பாடுகளைப் பெண்கள்மேல் சுமத்துவதைக் குறித்துப் பவுல் எவ்வளவு கவலைப்பட்டார் என்றால், அதைப் பற்றி அவர்களிடம் பேசினார் என்றால் என்ன? கொரிந்து ஆண்கள் ரோம உலகத்திலிருந்து தங்கள் கிறிஸ்தவ உலகத்துக்குள் இழுத்துக்கொண்டுவர விரும்பிய மோசமான வழக்கத்தை அவர் மேற்கோள் காட்டி, பின்பு அதை எதிர்த்து நின்றார். பவுல் சரியாக அதைத்தான் செய்தார் என்ற கருத்தை Revised Standard Version (RSV) ஆதரிக்கிறது. பவுல் முதலில் பண்பாட்டுக் கட்டுப்பாடுகளை எடுத்துரைக்கிறார்: "பரிசுத்தவான்களுடைய எல்லாச் சபைகளிலும் இருப்பதுபோல, சபைகளில் பெண்களும் பேசாமல் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் பேசுவதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி இல்லை; நியாயப்பிரமாணமும் சொல்லுகிறபடி அவர்கள் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் எதையாவது அறிந்துகொள்ள விரும்பினால், வீட்டில் தங்கள் கணவர்களிடம் கேட்கட்டும். ஏனெனில் ஒரு பெண் சபையில் பேசுவது வெட்கக்கேடானது" (1 கொரிந்தியர் 14:33-35). பின்பு பவுல் குறுக்கிடுகிறார்: "என்ன! தேவனுடைய வார்த்தை உங்களிடமிருந்து புறப்பட்டதோ, அல்லது அது வந்து சேர்ந்தது உங்களிடம் மட்டும்தானோ? ஒருவன் தன்னைத் தீர்க்கதரிசி என்றோ ஆவியினால் நிறைந்தவன் என்றோ நினைத்தால், நான் உங்களுக்கு எழுதுகிறவை கர்த்தருடைய கட்டளை என்று அவன் ஒப்புக்கொள்ளட்டும். ஒருவன் இதை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால், அவனும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆகையால் என் சகோதரரே, தீர்க்கதரிசனம் உரைக்க ஆர்வமாய் நாடுங்கள், அந்நியபாஷைகளில் பேசுவதைத் தடைசெய்யாதிருங்கள்; ஆனால் எல்லாம் தகுதியாகவும் ஒழுங்காகவும் நடக்கட்டும்" (வச. 36-40).

வகுப்பில் நான் இதை அடிக்கடி ஒரு பயிற்சியாகச் செய்கிறேன். ஒரு மாணவரைத் தன் சொந்த மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து – வழக்கமாக ESV அல்லது NIV-இலிருந்து – வாசிக்கச் சொல்கிறேன். பிறகு வார்த்தைகளுக்குத் தகுந்த அழுத்தம் கொடுத்து RSV-இலிருந்து நான் வாசிக்கிறேன். பிறகு நான் "என்ன! தேவனுடைய வார்த்தை உங்களிடமிருந்து புறப்பட்டதோ?" என்று உரக்கச் சொல்லும்போது, வகுப்பு முழுவதும் திடுக்கிட்டு மூச்சை இழுப்பதைப் பெரும்பாலும் கேட்கிறேன். ஒருமுறை ஒரு மாணவி சத்தமாகக் கூவினாள்: "டாக்டர் பார்! இது எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிடுகிறதே!" ஆம், அப்படித்தான் என்று நான் அவளுக்குச் சொன்னேன்.

1 கொரிந்தியர் 14:34-35 கொரிந்தியரின் ஒரு வழக்கத்தைக் காட்டும் மேற்கோளாக வாசிக்கப்பட்டால் (1983-இல் டி. டபிள்யூ. ஓடெல்-ஸ்காட் (D. W. Odell-Scott), 1987-இல் சார்லஸ் டால்பர்ட் (Charles Talbert) [மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பு: 1991-இல் தாமஸ் ஷிர்மாஹர் (Thomas Schirrmacher), 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கேத்தரின் புஷ்னெல் (Katharine Bushnell) ஆகியோரும்], சமீபத்தில் மறுபடியும் பெப்பியாட் ஆகியோர் இதற்காக வாதிட்டிருக்கிறார்கள்), பவுலின் நோக்கம் தெளிவாகத் தெரிகிறது: கொரிந்தியர் செய்துவந்ததை ("பெண்கள் பேசாமல் இருக்கட்டும்") பிரித்துக் காட்டுவதும், கிறிஸ்தவர்கள் கொரிந்தியரின் வழக்கத்தைப் பின்பற்றக் கூடாது என்று தெளிவுபடுத்துவதும் ("என்ன!"). பவுல் செய்தது இதுதான் என்று நான் உத்தரவாதம் தர முடியாவிட்டாலும், (வரலாற்று ரீதியாக) இது மிகவும் அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கிறது. 1 கொரிந்தியர் நிருபத்தில் ஏற்கெனவே பவுலுடையவை அல்லாத பல மேற்கோள்கள் உள்ளன; 34-35 வசனங்களின் வாசகம் ரோம ஆதாரங்களுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் நெருக்கமாக இருக்கிறது. மார்க் மௌக்கோ (Marg Mowczko) குறிப்பிடுகிறார்: "14:34-35 பவுலுடையதல்லாத ஒரு மேற்கோள் என்ற கருத்து, 34-35 வசனங்கள் பிரதிக்குள் கொண்டுவரும் திடீர்த் தொனி மாற்றத்துக்கும், அதைத் தொடர்ந்து 36-ஆம் வசனத்தில் வரும் பொருள், தொனி, பாலினம் ஆகியவற்றின் திடீர் மாற்றத்துக்கும் நம்பத்தகுந்த விளக்கம் தரும் மிகச் சில கருத்துகளில் ஒன்று". கிறிஸ்தவ உலகப் பார்வையை ரோம உலகப் பார்வைக்கு எதிராக நிறுத்துவதற்காகப் பவுல் உண்மையில் அதை மேற்கோள் காட்டுகிறார் என்றால், சுவிசேஷகப் பெண்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதற்கு நேர் எதிரானதே அவருடைய கருத்து.

ரோம உலகம் செய்ததுபோலப் பெண்களைப் பேசாமல் இருக்கச் சொல்வதற்குப் பதிலாக, இயேசுவின் உலகத்தில் பெண்கள் பேச அனுமதிக்கப்பட்டார்கள் என்று பவுல் உண்மையில் ஆண்களுக்குச் சொல்ல விரும்பியிருக்கக்கூடுமோ? பவுல் சொல்ல வந்ததை நாம் (மறுபடியும் ஒருமுறை) கவனிக்கத் தவறியிருக்கக்கூடுமோ? அவருடைய கடிந்துகொள்ளுதலை மனதில் கொண்டு பெண்களைப் பேச அனுமதிப்பதற்குப் பதிலாக, பவுல்

கண்டனம் செய்த அதே ஆணாதிக்க வழக்கங்களையே நாம் தொடர்கிறோமா?

ஒரு வரலாற்றாசிரியையாக, பவுலின் வார்த்தைகள் அவர் வாழ்ந்த கிரேக்க-ரோம உலகத்தோடு எவ்வளவு ஒத்திருக்கின்றன என்பதைப் புறக்கணிப்பது எனக்குக் கடினம். ஆனாலும், நான் தவறாக இருந்து, பவுல் ரோம ஆதாரங்களை மறுக்கும் நோக்கத்தோடு வேண்டுமென்றே மேற்கோள் காட்டாமல் வெறுமனே அவற்றிலிருந்து எடுத்திருந்தாலும்கூட, கொரிந்துப் பெண்களுக்குப் பவுல் கொடுத்த அறிவுரைகள் அவர்களுடைய வரலாற்றுச் சூழலுக்கு மட்டுமே உரியவை என்றே நான் இன்னும் வாதிடுவேன். ஏன்? ஏனெனில் முரண்பாடின்மை நல்ல விளக்கவுரையின் ஒரு நற்பண்பு (அதாவது முழு அதிகாரம், முழு நிருபம், முழுப் புதிய ஏற்பாடு ஆகியவற்றின் கூற்றுகள் ஒன்றோடொன்று ஒத்துப்போவது). பெண்கள் பேசாமல் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் ஒரு பொதுவான ஆணையைப் பிறப்பிக்கவில்லை; தன் எல்லா நிருபங்களிலும் பெண்கள் பேச அவர் அனுமதிக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 11:1-6 இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம்). பவுல் பெண்களின் தலைமைத்துவத்தைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை; ஆதிச் சபையில் பெண்கள் வழிநடத்தினார்கள் என்றும் அவர்களுடைய ஊழியங்களைத் தான் ஆதரிக்கிறேன் என்றும் அவரே நமக்குச் சொல்கிறார் (ரோமர் 16-ஐ அடுத்த பகுதியில் விவாதிப்பேன்). ஓர் இறுக்கமான பாலினப் படிநிலையை நிலைநிறுத்துவது வெறுமனே பவுலின் அக்கறை அல்ல. 1 கொரிந்தியர் நிருபத்தின் முந்தைய ஒரு பகுதியை (12:1-7) குறித்துப் பெவர்லி ராபர்ட்ஸ் கவென்டா (Beverly Roberts Gaventa) நமக்கு நினைவூட்டுவதுபோல, பவுலின் "ஊழியத்துக்கான அழைப்பு பாலினத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை; ஆகவே நிரப்புத்தன்மை பற்றிய வாதங்களுக்கு இங்கே எந்த அடிப்படையும் இல்லை". **பவுல் பெண்களைப் பேசாமல் இருக்கக் கட்டளையிட்டார் என்று வலியுறுத்துவதன் மூலம், சுவிசேஷகர்கள் மறுபடியும் ஒருமுறை ஆணாதிக்கப் பண்பாட்டிடம் சரணடைந்துவிட்டார்கள். அரிஸ்டாட்டிலைக் கப்பலிலிருந்து தூக்கியெறிவதற்குப் பதிலாக (ரேச்சல் ஹெல்ட் எவன்ஸ் (Rachel Held Evans) ஒருமுறை நம்மை அதற்கு ஊக்குவித்தார்), பவுல் நமக்குக் கொடுக்க அவ்வளவு முயன்ற கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சுதந்திரத்தையே நாம் தூக்கியெறிந்துவிட்டோம்.**

ஏனெனில் பவுலிடம் காணப்படும் வேதாகமப் பெண்கள் நம்முடைய வேதாகமப் பெண் சித்திரத்தைப் பின்பற்றுவதில்லை

கடைசியில் என் மனதை மாற்றியது ரோமர் 16-இல் உள்ள பவுலின் பெண்கள்தான்.

எல்லாம் எனக்குத் தெளிவான அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை இன்னும் என் நினைவில் இருக்கிறது. பிரசங்கத்துக்குப் பிறகு நான் கலக்கமடைந்திருந்தேன். எவ்வளவு கலக்கமடைந்திருந்தேன் என்றால், பாத்திரங்களைக் கழுவத் தொடங்கினேன். மதிய உணவுத் தட்டுகளைத் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஓடும் தண்ணீர் என் மனதை அமைதிப்படுத்தியது. ஏதோ சரியில்லை என்று என் கணவருக்குத் தெரிந்தது (பாத்திரம் கழுவுவது தெளிவான அடையாளம்). அவர் சமையலறைக்குள் வந்தார். ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. கடைசியில் நான் பேசினேன். "கணவன் தலை என்பதை நான் நம்பவில்லை." அவர் சமையல் மேடையின் மேல் சாய்ந்து நின்றார். என்னால் அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை. இன்னும் சிறிது நேரம் கடந்தது; பிறகு அவர் கேட்டார்: "வீட்டின் ஆவிக்குரிய தலைவர்களாக இருக்க ஆண்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று நீ நம்பவில்லையா?" நான் தலையை அசைத்தேன். "இல்லை." அவர் இன்னும் ஒரு நிமிடம் அங்கே நின்றார்; பிறகு வெறுமனே "சரி" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். அதில் அவர் என்னோடு ஒத்துப்போகவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும் – அவர் ஒரு நிரப்புக் கோட்பாட்டுச் சபையில் வளர்ந்தவர், ஒரு நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியல் கல்லூரியில் படித்தவர். ஆனாலும் அவர் செவிகொடுக்கவும் வேறொரு இறையியல் கண்ணோட்டத்தைக் கருத்தில் கொள்ளவும் ஆயத்தமாக இருந்தார். அந்த நாளில் அவர் என்மேல் வைத்த நம்பிக்கைக்காக நான் என்றென்றும் நன்றியுள்ளவளாக இருக்கிறேன்.

உண்மையில் பொறுமையின் எல்லையைத் தாண்ட வைத்தது அந்தப் பிரசங்கம் அல்ல – அது ஆண் தலைமைத்துவத்தைப் பற்றியது என்று எனக்கு நினைவிருந்தாலும். பொறுமையின் எல்லையைத் தாண்ட வைத்தது, பெண்களின் வரலாறு பற்றிய என் பாடநெறியில் நான் சமீபத்தில் நடத்திய ஒரு விரிவுரை. பண்டைய உலகத்திலிருந்து மத்திய காலம் வரை காலவரிசைப்படி முன்னேறிக்கொண்டிருந்தபோது, ஆதிச் சபையிலிருந்த பெண்களைப் பற்றி நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். திடீரென்று தோன்றிய ஓர் எண்ணத்தில், மாணவர்களில் ஒருவரிடம் தன் வேதாகமத்தைத் திறந்து ரோமர் 16-ஐ உரக்க வாசிக்கச் சொன்னேன் (ஒரு கிறிஸ்தவப் பல்கலைக்கழகத்தில், குறைந்தபட்சம் ஒரு மாணவர் கையில் வேதாகமம் இருக்கும் என்று நான் எப்போதும் நம்பலாம்). வகுப்பினரைக் கவனமாகக் கேட்டு, தாங்கள் கேட்கும் ஒவ்வொரு பெண் பெயரையும் எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டேன்.

அது மனதில் ஆழமாகப் பதியும் ஒரு கற்பித்தல் தருணம் – மாணவர்களுக்கும் எனக்கும். இந்த வசனங்களில் பெண்கள் நிறைந்திருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் அவர்களுடைய பெயர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உரக்க வாசிக்கப்படுவதை நான் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை.

பெபேயாள், பவுலின் நிருபத்தைக் கொண்டுசென்று தன் வீட்டுச் சபையில் உரக்க வாசித்த உதவிக்காரி.

பிரிஸ்கா (பிரிஸ்கில்லாள்), பவுலின் உடன்ஊழியராக, தன் கணவனின் பெயருக்கு முன்பு அவள் பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறது (ரோம உலகில் இது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று).

மரியாள், ஆசியாவில் சுவிசேஷத்துக்காகச் சுறுசுறுப்பாக உழைத்தவள்.

யூனியா, அப்போஸ்தலர்களுக்குள்ளே பெயர்பெற்றவள்.

திரிபேனாளும் திரிபோசாளும், கர்த்தருக்குள் பவுலோடு சேர்ந்து போராடியவர்கள்.

பிரியமான பெர்சியாள், கர்த்தருக்காக மிகவும் பிரயாசப்பட்டவள்.

ரூபுவின் தாய், யூலியாள், நேரேயுவின் சகோதரி.

பத்துப் பெண்களைப் பவுல் கனப்படுத்துகிறார்.

ஏழு பெண்கள் தங்கள் ஊழியத்தால் சிறப்பிக்கப்படுகிறார்கள்: பெபேயாள், பிரிஸ்கில்லாள், மரியாள், யூனியா, திரிபேனாள், திரிபோசாள், பெர்சியாள். ஒரு பெண், பெபேயாள், உதவிக்காரி என்று அழைக்கப்படுகிறாள். பெபேயாள் "பெயர் நமக்குத் தெரிந்த, முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரே சபை உதவிக்காரி" என்று கெவின் மேடிகனும் (Kevin Madigan) கரோலின் ஓசியக்கும் (Carolyn Osiek) எழுதுகிறார்கள். இன்னொரு பெண், யூனியா, வெறுமனே ஓர் அப்போஸ்தலராக மட்டுமல்ல, அப்போஸ்தலர்களுக்குள்ளே பெயர்பெற்றவளாக அடையாளம் காட்டப்படுகிறாள்.

ரோமர் 16-இல் ஆண்களைவிட அதிகமான பெண்கள் தங்கள் பொறுப்பின் மூலம் அடையாளம் காட்டப்படுகிறார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா என்று என் மாணவர்களிடம் கேட்டேன். நாங்கள் அங்கே உட்கார்ந்து இந்தப் பெண்களின் பெயர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். "ஏன்?" என்று திடீரென்று ஒரு மாணவி குறுக்கிட்டாள்; அவள் விரிவுரையில் எவ்வளவு மூழ்கியிருந்தாள் என்றால், கையைக்கூட உயர்த்தவில்லை. "இது ஏன் எனக்கு முன்பே தெரியவில்லை?" ஒருவேளை நீங்கள் பயன்படுத்தும் ஆங்கில வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு பெண்களின் பணியை மங்கச் செய்வதால் இருக்கலாம் என்று அவளிடம் சொல்லி, மேலும் ஒரு விளக்கத்தைத் தொடங்கினேன்.

அந்த நாளில் விரிவுரை நடத்தியபோது நானே என்னைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆங்கில வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகள் ஆதிச் சபையில் பெண்களின் தலைமைப் பங்கை எப்படி மறைக்கின்றன என்பதற்கான சான்றுகளை

நான் முன்வைப்பதை நானே கேட்டேன். ரோமர் 16-இன் வெவ்வேறு மொழிபெயர்ப்புகளை வகுப்பினரோடு சேர்ந்து நான் ஆராய்வதை நானே கேட்டேன்.

உதாரணமாக, 1986-இல் மூடி பிரஸ் (Moody Press) வெளியிட்ட Ryrie Study Bible-ஐ எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் (ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பிலும் கிடைக்கிறது). என் தாத்தா இந்த வேதாகமத்தை வைத்திருந்தார்; அவருடைய பிரதி என் அலமாரியில் இருக்கிறது. பெபேயாளை ஓர் உதவிக்காரியாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, அது அவளுடைய பணியை "ஊழியக்காரி" என்று மொழிபெயர்க்கிறது. அதன் ஆய்வுக் குறிப்பைக் கேளுங்கள்: "இங்கே 'ஊழியக்காரி' என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள சொல் பெரும்பாலும் 'உதவிக்காரி' என்று மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது; இது பெபேயாள் ஒரு டீக்கனஸ் என்று சிலரை எண்ண வைக்கிறது. ஆனால் இங்கே அந்தச் சொல் உதவியாளர் என்ற அதிகாரப்பூர்வமற்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படுவதற்கே அதிக வாய்ப்பு உண்டு." "இதைக் கவனித்தீர்களா?" என்று என் மாணவர்களிடம் கேட்டேன். பெபேயாளின் பங்கு ஏன் "உதவிக்காரி" என்று அல்லாமல் "ஊழியக்காரி" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு எந்தச் சான்றும் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்தச் சொல் ஏன் "உதவியாளர் என்ற அதிகாரப்பூர்வமற்ற பொருளில்" பயன்படுத்தப்படுவதற்கு அதிக வாய்ப்பு என்பதற்கும் எந்தச் சான்றும் கொடுக்கப்படவில்லை. மொழிபெயர்ப்புத் தேர்வுக்கான காரணத்தை நாம் ஊகிக்க முடியும்: பெபேயாள் ஒரு பெண் என்பதால்தான், அவள் உதவிக்காரராக இருந்திருக்க முடியாது என்று எண்ணப்படுகிறது. "கெங்கிரேயா ஊர் சபையின் உதவிக்காரர்" என்ற சொற்றொடர் ஓர் ஆணின் பெயருக்குப் பின் வந்திருந்தால், "உதவிக்காரர்" என்பதன் பொருள் எப்போதாவது கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டிருக்குமா என்று நான் தீவிரமாகச் சந்தேகிக்கிறேன்.

கற்பித்துக்கொண்டிருந்தபோது, நான் என் சொந்தச் சபையைப் பற்றி யோசித்தேன். பாடுவதற்கோ ஓர் இசைக்கருவியை வாசிப்பதற்கோ தவிர, பெண்கள் மேடையில் அரிதாகவே தோன்றினார்கள் என்பதைப் பற்றி. பெண்கள் எங்கள் சிறுவர் ஆராதனையை நடத்தினார்கள், ஆண்கள் பெரியவர்களுக்கான ஊழியத்தை நடத்தினார்கள் என்பதைப் பற்றி யோசித்தேன். பெரியவர்களுக்கான ஒரு ஞாயிறு பள்ளி வகுப்பை நடத்தும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதும், என் பாடப்பொருளைச் சரிபார்க்கப் போதகர் வந்ததுமான அந்தக் காலத்தை நினைத்தேன். நான் சபை வரலாற்றைப் பற்றி மட்டுமே கற்பித்ததால் அவர் என்னை அனுமதித்தார். ஆனால் நான் வேதாகமப் பகுதியை விவாதித்திருந்தால், அது வேறு கதையாக இருந்திருக்கும்.

என் கல்லூரி வகுப்பறையின் முன் நின்றபோது ஒரு மாயக்காரியைப் போல உணர்ந்தது எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

இதோ நான், தலைமைப் பொறுப்பில் பெண்கள் இருப்பதில் உள்ள பிரச்சினை பவுல் அல்ல, நாம் பவுலைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு மங்கச் செய்த விதமே பிரச்சினை என்பதற்கான உறுதியான வரலாற்றுச் சான்றுகளின் வழியே என் மாணவர்களை வழிநடத்திக்கொண்டிருந்தேன். இதோ நான், ஆதிச் சபையில் பெண்கள் உண்மையில் எப்படி வழிநடத்தினார்கள், கற்பித்தார்கள் – உதவிக்காரிகளாகவும் அப்போஸ்தலர்களாகவும்கூட – என்று என் மாணவர்களுக்குக் காட்டிக்கொண்டிருந்தேன். யூனியா ஏறக்குறைய நவீன காலம் வரை ஓர் அப்போஸ்தலராகக் கருதப்பட்டாள், பிறகுதான் அவள் பெயரை ஓர் ஆண் பெயராக மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார்கள்: யூனியாஸ் (Junias) என்று அவர்களுக்குக் காட்டினேன். எராஸ்மஸ் (Erasmus) முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான கிரேக்கப் புதிய ஏற்பாடுகளைப் பதிவுசெய்யும் இரண்டு அட்டவணைகளைப் புதிய ஏற்பாட்டு அறிஞர் எல்டன் ஜே எப் (Eldon Jay Epp) தொகுத்திருக்கிறார். கிரேக்கப் பெயரான யூனியா இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை ஏறக்குறைய எப்போதும் அதன் பெண்பால் வடிவத்திலேயே மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, பிறகு திடீரென்று அந்தப் பெயர் ஆண்பாலான யூனியாஸ் என்று மொழிபெயர்க்கப்படத் தொடங்கியது என்று அந்த அட்டவணைகள் சேர்ந்து காட்டுகின்றன. ஏன்? கவென்டா விளக்குகிறார்: "இருபதாம் நூற்றாண்டில் ரோமர் 16:7 கையாளப்பட்ட விதத்தில் ஒரு முக்கியக் காரணி, ஒரு பெண் அப்போஸ்தலராக இருக்க முடியாது என்ற அனுமானமே என்பதை எப் வேதனையூட்டும், எரிச்சலூட்டும் விதத்தில் தெளிவுபடுத்துகிறார்." ஓர் ஆண் மட்டுமே அப்போஸ்தலராக இருக்க முடியும் என்று நவீனக் கிறிஸ்தவர்கள் அனுமானித்ததால் யூனியா யூனியாஸ் ஆனாள். பவுலின் நிருபங்களில் உள்ள பெண்கள், இன்றைய சபைத் தலைவர்கள் பெண்கள்மேல் சுமத்தும் கட்டுப்பாடுகள் என்று சொல்லப்படுபவற்றுக்கு ஏன் ஒத்துப்போகவில்லை என்று ஒரு வரலாற்றாசிரியையாக எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. நாம் பவுலைத் தவறாக வாசித்ததே அதற்குக் காரணம் என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. பெண்களை நடத்தும் விதத்தில் பவுல் முரண்பாடுள்ளவர் அல்ல; நம்முடைய விளக்கத்தால் நாம்தான் அவரை முரண்பாடுள்ளவராக்கினோம். ரோமர் 16 தெளிவுபடுத்துவதுபோல, உண்மையில் வேதாகமப் பெண்கள் வேதாகமப் பெண் சித்திரம் பற்றிய நவீனக் கருத்துகளுக்கு முரணாக இருக்கிறார்கள்.

இதெல்லாம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும், பதின்மூன்று வயதுக்கு மேற்பட்ட சிறுவர்களுக்கு எங்கள் சபையில் பெண்கள் கற்பிக்கக் கூடாது என்று என் சபைத் தலைவர்கள் வலியுறுத்தியபோது நான் அவர்களுக்கு முரண்பட்டுப் பேசவில்லை. நான் இன்னும் பேசாமலே இருந்தேன்.

நான் என் விரிவுரையைத் தொடர்ந்தேன். பெபேயாளுக்கும் வரலாற்று யதார்த்தம் இதுவே என்று என் மாணவர்களுக்குச் சொன்னேன். பவுல் அவளை உத-

விக்காரி என்று அழைக்கிறார். யாரும் அந்தப் பிரதியை மறுப்பதில்லை – அவர்கள் பிரதியின் பொருளை மட்டுமே மறுக்க முடியும். ஆதிச் சபைப் பிதாக்கள் பெபேயாளை ஒரு பெண்ணாகவும் ஓர் உதவிக்காரியாகவும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். உதாரணமாக, ஆரிஜென் (Origenes) மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதினார்: பெபேயாளின் பட்டப்பெயர் "அப்போஸ்தல அதிகாரத்தோடு" நிரூபிப்பது என்னவென்றால், "பெண்களும் சபையின் ஊழியத்துக்கு அழைக்கப்படுகிறார்கள்; கெங்கிரேயாவிலுள்ள சபையில் பெபேயாள் அந்தப் பதவியில்தான் அமர்த்தப்பட்டாள். பவுல் மிகுந்த புகழ்ச்சியோடும் பாராட்டோடும் அவளுடைய சிறந்த செயல்களைப் பட்டியலிடவும் செய்கிறார்". "சபையின் ஊழியம்" என்பதால் ஆரிஜென் எதைக் குறித்தார் என்று நாம் நிச்சயமாகக் கேள்வி எழுப்ப முடியும் என்றாலும், பெபேயாளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பங்கை ஆரிஜென் ஏற்றுக்கொண்டார் என்பது தெளிவு. ஒரு நூற்றாண்டு கழித்து, "பொன்வாய்" பிரசங்கியான ஜான் கிறிசோஸ்தம் (Johannes Chrysostomus), பெபேயாள் "மற்ற எல்லாருக்கும் முன்பாக" குறிப்பிடப்பட்டதும், "சகோதரி" என்று அழைக்கப்பட்டதும், "உதவிக்காரி" என்று சிறப்பிக்கப்பட்டதும் அவளுக்கு எவ்வளவு பெரிய கனம் என்று எழுதினார். "ஆண்களும் பெண்களும்" ஒரு "பரிசுத்தவாட்டியாக" பெபேயாளை "பின்பற்ற" வேண்டும் என்று கிறிசோஸ்தம் முடிக்கிறார். 1 தீமோத்தேயு 3:11 பற்றிய தன் பிரசங்கத்தில், ஆண்களைப் போலவே பெண்களையும் உதவிக்காரர்களாகத் தான் புரிந்துகொள்வதைக் கிறிசோஸ்தம் தெளிவுபடுத்துகிறார். அவர் எழுதுகிறார்: "அப்படியே பெண்களும் அடக்கமுள்ளவர்களாகவும், அவதூறு பேசாதவர்களாகவும், தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாகவும், எல்லாவற்றிலும் உண்மையுள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். [பவுல்] பொதுவாகப் பெண்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அது முடியாது. தான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதன் நடுவில் பெண்களைப் பற்றி ஏதோ ஒன்றை அவர் ஏன் நுழைக்க விரும்புவார்? மாறாக, உதவிக்காரர் பதவியை வகிக்கும் பெண்களைப் பற்றியே அவர் பேசுகிறார். 'உதவிக்காரர்கள் ஒரே மனைவியையுடைய புருஷர்களாயிருக்க வேண்டும்.' இது பெண் உதவிக்காரர்களுக்கும் பொருந்தும்; ஏனெனில் இது அவசியமானதும், நல்லதும், சரியானதும் ஆகும், முக்கியமாகச் சபையில்."

நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு மூப்பர்/பிரஸ்பிட்டரும் உதவிக்காரருமானவர் பெண் தலைமைத்துவத்தை இவ்வளவு திறந்த மனதோடு புரிந்துகொண்டது உங்களுக்கு வியப்பாக இருந்தால், அப்படி இருக்கக் கூடாது என்று சபை வரலாற்றாசிரியர்களான மேடிகனும் ஓசியக்கும் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்கள்: "அந்தியோகியாவிலும் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளிலும் ஜானின் சபைகளில்", என்று அவர்கள் எழுதுகிறார்கள், "பெண் உதவிக்காரர்கள் அல்லது டீக்கனஸ்கள் நன்கு அறியப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள்". பெபேயாளை ஓர் உதவிக்காரியாக விவரிப்பது கிறிசோஸ்தமுக்கு வியப்பான ஒன்றல்ல; ஏனெனில்

நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அவருடைய நல்ல நண்பர்களில் சிலர் உதவிக்காரிகளாக இருந்தார்கள். உண்மையில், ஆதிச் சபையில் உதவிக்காரிகளைப் பற்றிய 107 குறிப்புகளை (கல்வெட்டுகளிலும் இலக்கியங்களிலும்) மேடிகனும் ஓசியக்கும் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள்.

நிச்சயமாக, ஆதிச் சபையில் எல்லாரும் தலைமைப் பொறுப்புகளில் பெண்களை ஆதரிக்கவில்லை என்று என் மாணவர்களுக்குச் சொன்னேன். பண்டைய உலகின் ஆணாதிக்க முற்சார்புகள் ஏற்கெனவே கிறிஸ்தவத்துக்குள் எப்படி நுழைந்துவிட்டன என்பதற்குப் பிரஸ்பிட்டர் பதவி ஒரு தெளிவான சாட்சி. அரிஸ்டாட்டில் (Aristoteles) பெண்ணின் உடலை அசுரத்தனமானதாகவும் உருக்குலைந்ததாகவும் கருதியது நினைவிருக்கிறதா? சபைத் தலைவர்கள் இந்தக் கருத்துகளைத் தங்கள் சங்கத் தீர்மானங்களுக்குள் இறக்குமதி செய்து, ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே பெண்களின் உடல்கள் தலைமைத்துவத்துக்குத் தகுதியற்றவை என்று அறிவித்தார்கள். மேடிகனும் ஓசியக்கும் எழுதுவதுபோல, "ஆராதனைச் சுத்தம் ஆண்களோடும், அசுத்தம் பெண்களோடும் இணைக்கப்படுகிறது. பெண் பிரஸ்பிட்டர்களுக்கு எதிரான மிகப் பெரிய வாதம் இதுவே". ஆறாம் நூற்றாண்டளவில், சபை ஐரோப்பிய நிலப்பரப்பு முழுவதும் பரவி, ரோம அதிகாரத்தின் பழைய உலகப்பிரகாரமான இருக்கைகளை ஆயர், குருவானவர் ஆகிய பரிசுத்தப் பதவிகளால் மாற்றியபோது, பெண்களும் நகர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள் – ஆனால் ஆண்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்த தங்கள் முந்தைய இடத்துக்குத் திரும்பி.

"டாக்டர் பார், இதை ஏன் எங்களுக்குச் சபையில் கற்பிக்கவில்லை?"

நான் அந்த மாணவியைப் பார்த்தேன்; என் இதயம் சுருங்கியது. பெரும்பாலான மக்களுக்கு வெறுமனே இது தெரியாது என்று சொன்னேன். இறையியல் கல்லூரிகளுக்கான பாடநூல்கள் பெரும்பாலும் போதகர்களால் எழுதப்படுகின்றன – வரலாற்றாசிரியர்களால் அல்ல (முக்கியமாகப் பெண் வரலாற்றாசிரியர்களால் அல்ல). யூனியாவை "அப்போஸ்தலர்களுக்குள்ளே பெயர்பெற்றவள்" என்று அல்லாமல் "அப்போஸ்தலர்களுக்கு நன்கு அறிமுகமானவள்" என்று ESV மொழிபெயர்த்தது, பெண்களைத் தலைமைத்துவத்திலிருந்து வெளியே வைப்பதற்கான ஒரு திட்டமிட்ட நகர்வு என்று நிரப்புக் கோட்பாட்டுச் சபைகளுக்குச் செல்லும் பெரும்பாலான மக்களுக்குத் தெரியாது (ரோமர் 16:7). நவீனச் சபையில் பெண்கள் தலைமைத்துவத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டிருப்பதுபோலவே ஆதிச் சபையிலும் விலக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்று மக்கள் நம்புகிறார்கள். சபை தான் உண்மை என்று கருதுவதையே கற்பிக்கிறது.

இவையே நான் உரக்கச் சொன்னவை.

நான் சொல்லாதது – அந்த நாளில் என் பாத்திரம் கழுவும் தொட்டியருகே நின்றபோது என் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைத்தது – எனக்கு உண்மை தெரிந்திருந்தது என்பதுதான். எனக்கு உண்மை தெரிந்திருந்தும் நான் என் சபையில் பேசாமலிருந்தேன். என் கணவர் தன் வேலையை இழந்துவிடுவாரோ என்று பயந்ததால் நான் பேசாமலிருந்தேன். எங்கள் நண்பர்களை இழந்துவிடுவோமோ என்று பயந்தேன். எங்கள் ஊழியத்தை இழந்துவிடுவோமோ என்று பயந்தேன்.

விதிகளைக் கடைப்பிடிக்கும் பெண்களுக்கு நிரப்புக் கோட்பாடு வெகுமதி அளிக்கிறது. பேசாமலிருந்ததன் மூலம், என் கணவர் ஒரு தலைவராகத் தொடர நான் உதவினேன். பேசாமலிருந்ததன் மூலம், ஓரளவு செல்வாக்கை என்னால் செலுத்த முடிந்தது. பேசாமலிருந்ததன் மூலம், என்னைச் சுற்றியிருந்த பெண்களின் நட்பையும் நம்பிக்கையையும் தக்கவைத்துக்கொண்டேன். பேசாமலிருந்ததன் மூலம், ஒரு வசதியான வாழ்க்கையைத் தக்கவைத்துக்கொண்டேன்.

ஆனால் பவுலின் பெண்களைப் பற்றிய உண்மை எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. வேதாகமத்தில் புகழப்படும் பெண்கள் – பெபேயாள், பிரிஸ்கில்லாள், யூனியா போன்றவர்கள் – நவீன வேதாகமப் பெண் சித்திரத்தின் எல்லைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்கள் என்ற யதார்த்தம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ரோம ஆணாதிக்கம் மறுபடியும் ஆதிச் சபைக்குள் கசிந்து நுழைந்ததால்தான் என் சொந்தச் சபையில் பெண்கள் தலைமைப் பொறுப்புகளிலிருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டார்கள் என்று ஒரு வரலாற்றாசிரியையாக எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. புறஜாதி ரோமைக் களைந்துவிட்டு இயேசுவைப் பற்றிக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, நாம் அதற்கு நேர் எதிரானதைச் செய்திருந்தோம் – கிறிஸ்துவின் சுதந்திரத்தைக் கைவிட்டு, பண்டைய உலகின் ஒடுக்குமுறையை ஏற்றுக்கொண்டோம்.

நான் தொட்டியின் தண்ணீர்க் குழாயை மூடிவிட்டு, பாத்திரங்களை அடுக்கினேன்.

இனியும் பேசாமலிருக்க வேண்டாம் என்பதற்கான நேரம் எனக்கு வந்துவிட்டது.

குறிப்புகள்

1. ஆங்கிலம் பேசும் உலகில் நிரப்புக் கோட்பாடு (Komplementarismus) என்பது ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் நிரப்புவதைக் குறிக்கிறது; ஆனால் ஆண் வழிநடத்தி பெண் பின்பற்றும் ஒரு படிநிலை ஒழுங்குக்குள்ளே – அதாவது, சிருஷ்டிப்பின் ஒழுங்கின் விளைவாகவோ வெளிப்பாடாகவோ, பெண் ஆணோடு இணைக்கப்பட்டவள் மட்டுமல்ல, அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவளும் ஆவாள். பெத் பார் அவர்களும் மொழிபெயர்ப்பாளரும் மற்ற பல கிறிஸ்தவர்களோடு சேர்ந்து, படிநிலை சார்ந்த கீழ்ப்படுத்தலோ மேலாதிக்கமோ இல்லாமல், ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் நிரப்புவதை ஆதரிக்கிறார்கள்.

2. வீட்டிலும் ஒருவருக்கொருவரும் வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்திய இந்தப் பகுதிகளை லூத்தர் “Haustafeln” (குடும்ப ஒழுங்கு அட்டவணைகள்) என்று அழைத்தார்.
3. பல ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்புகளிலும் இப்படியே உள்ளது.